

LECȚII BIBLICE PENTRU SABAT

SECȚIUNEA ADULȚI

Evangelhia după Ioan

a doua parte

APRILIE - IUNIE 2025

1. Isus, Pâinea Vieții
2. Criza din Galilea
3. Isus la Sărbătoarea Corturilor
4. Nimeni n-a vorbit ca Omul Acesta
5. „Nici Eu nu te osândesc”
6. Isus, Lumina Lumii
7. Lumina respinsă — sau reflectată?
8. Isus și Avraam
9. Isus și Omul orb
10. Confruntându-se cu orbirea spirituală
11. Isus, Păstorul cel bun
12. Isus și Lazăr
13. Învierea și viața

Lecțiile Biblice pentru Sabat sunt un program de studiu zilnic, bazat strict pe Biblie și Spiritul Profetic, fără comentarii adiționale. Paragrafele citate sunt cât mai scurte posibil pentru a stârni gânduri concise și directe. Parantezele [] sunt folosite în anumite cazuri pentru a asigura claritate, un context exact și lizibilitate. Este recomandat în mod călduros studiul suplimentar al materialelor sursă.

Ilustrații: Sermonview - copertă, Map Resources la paginile Sabatului Întâi.

Copyright © 2025 Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019, U.S.A.

Web: www.sdarm.org • E-mail: info@sdarm.org

Lecții biblice pentru Sabat (USPS 005-118), Vol. 101, Nr. 2, aprilie - iunie 2025.

Publicate trimestrial de Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea – Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat. Tipărite și distribuite de Asociația de Publicații Reformation Herald, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019-5048, U.S.A.

În România tipărite de:

Editura Păzitorul Adevărului

strada Morii, nr. 27, Făgăraș, jud. Brașov

Telefon 0268213714

e-mail: info@farulsperrantei.ro

Datorită faptului că lecțiile sunt concepute de frați vorbitori de limbă engleză, ei referindu-se la texte din versiunea engleză King James, în cazul în care textele biblice românești sunt diferite de cele engleze, s-a ales traducerea acestora sau varianta română BTF (Biblia Traducerea Fidelă), astfel încât cititorul să poată înțelege la ce se referă întrebarea și să poată găsi cu ușurință răspunsul.

Cuvânt înainte

Scrierea Evangheliei după Ioan este datată mai târziu decât celelalte trei Evanghelii (numite Evanghelii sinoptice), dar tot în secolul I. În secolul al XIX-lea, criticii Bibliei au încercat să nege că a fost scrisă înainte de 150 d.Hr., încercând astfel să conteste faptul că apostolul Ioan ar fi autorul. De asemenea, criticii au pretins că reflectă filosofia gnostică și, prin urmare, nu ar fi putut fi scrisă înainte ca gnosticismul să devină o amenințare serioasă pentru credință. (Gnosticismul a fost un sistem filozofic și religios al unei secte timpurii care susținea că știința, mai degrabă decât credința, ar fi cheia mântuirii.) O astfel de acuzație eronată a fost de mult respinsă.

Dimpotrivă, dovezile exterioare atestă existența celei de-a patra Evanghelii și înalta considerație pe care o avea încă din anul 115 d.Hr. O astfel de dovadă a venit prin descoperirea unui mic fragment de papirus, care purta câteva versete ale lui Ioan. (capitolul 16, versetele 31–33, 37, 38), cunoscut sub numele de Papirusul Rylands și denumit în mod obișnuit ca P52, care a fost datat paleografic c. 125 d.Hr. Acest fragment, găsit în Egipt la începutul secolului al II-lea, este considerat o dovadă evidentă a răspândirii timpurii și pe scară largă a Evangheliei a patra. Celebrul savant al Noului Testament Adolph Deissmann afirmă:

„O mulțime de ipoteze referitoare la originea târzie a Evangheliei după Ioan se vor ofili repede ca plantele de seră. Avem în papirusul Rylands o anumită dovadă documentară că Evanghelia după Ioan nu numai că exista în prima jumătate a secolului al II-lea, dar că exemplare copiate ale acesteia ajunseseră deja în Egipt. Prin urmare, originea Evangheliei trebuie repusă în vremuri mult mai vechi.” — *Deutsche Allgemeine Zeitung*, 3 decembrie 1935.

Nu numai că scrierea lui Ioan a servit unui scop specific printre primii creștini; ea a adus îndrumare spirituală, ajutor și încurajare urmașilor lui Hristos, în cele mai variate împrejurări, de-a lungul veacurilor.

Domnul „are pentru noi o lumină nouă, și totuși lumina cea veche și prețioasă trebuie să strălucească din Cuvântul adevărului. Avem doar scânteierile razelor de lumină care abia urmează să vină. Noi nu folosim la maximum lumina pe care Domnul ne-a dat-o deja și de aceea nu reușim să primim o lumină mai mare. Noi nu umblăm în lumina care este revărsată deja asupra noastră.

Noi ne recomandăm cu numele de „popor păzitor al poruncilor”, dar nu înțelegem principiile nespuse de largi și de vaste ale Legii lui Dumnezeu și nici caracterul ei sfânt. Mulți dintre cei care se declară a fi învățători ai adevărului nu au o concepție realistă cu privire la ce fac atunci când prezintă Legea lui Dumnezeu, pentru că nu au o cunoaștere vie a Domnului Isus Hristos” – *Solii Alese*, vol. 1, pp. 401, 402.

Fie ca studiul continuu al acestei Evanghelii să ne ajute să-L cunoaștem mai bine pe Isus!

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

DARUL SABATULUI ÎNTÂI

SABAT, 5 APRILIE, 2025

Pentru reconstruirea unei biserici în Prokhorovka, Rusia

Din punct de vedere teritorial Rusia este cea mai mare țară din lume, cu o suprafață de 6.612.073,2 mile pătrate (17.125.191 km²) cu o populație de 147.000.000 de locuitori. Oameni din peste 180 de naționalități locuiesc pe acest teritoriu vast și, la rândul lor, mărturisesc diferite credințe religioase. Cea mai proeminentă este religia ortodoxă rusă (41,1%), urmată de alte credințe creștine (6,3%), islam (6,5%), neopăgâni și tengriști (1,2%), budism (1,2%), credincioșii nepracticanți (25,2%), atei (13%), restul nedeclarând nicio religie.

De la începutul Mișcării de Reformă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, mesajul Evangheliei veșnice a avansat aici în împrejurări foarte dificile. Mulți credincioși au avut de înfruntat persecuții severe – iar unii au depus mărturie pentru Mântuitorul răstignit și înviat, cu prețul vieții lor.

La sfârșitul anilor 1990, un lucrător biblic împreună cu soția sa s-a mutat în regiunea centrală a Rusiei cu scopul de a desfășura lucrare misionară. Ca urmare a eforturilor și rugăciunilor lor, s-a organizat un grup de credincioși. Dar ei nu aveau un loc pentru întâlniri și închinare. În cele din urmă, în 2006, au găsit o casuță pe o bucată de pământ în Prokhorovka, un centru administrativ urban al raionului Prokhorovsky din Regiunea Belgorod – o zonă agricolă care produce cereale, sfeclă de zahăr, floarea soarelui și fructe de-a lungul râului Psjol, la sud-est de orașul Kursk, unde se află zăcăminte vaste de fier.

Am văzut lămurit mâna lui Dumnezeu la lucru când El a îndepărtat în mod miraculos multe obstacole și a binecuvântat achiziționarea acestei case. Lucrarea în această regiune a continuat să crească și nu după mult timp casa a devenit prea mică pentru a-i găzdui pe toți închinătorii lui Dumnezeu. Cu câțiva ani în urmă, am primit din partea autorităților autorizație pentru a construi un nou sediu și am început să construim un lăcaș de cult. Frații au făcut donații și au muncit din greu, dar pentru a finaliza acest proiect avem nevoie de ajutorul generos al oamenilor din întreaga lume, care îl iubesc pe Domnul. Finalizarea acestui proiect va favoriza dezvoltarea în continuare a lucrării Evangheliei în regiunile învecinate, ca un far de lumină în răspândirea ultimului mesaj de salvare.

Domnul să-i binecuvânteze pe toți acei a căror inimă este gata să ajute la succesul adevărului prezent în această regiune a lumii!

Frații voștri din Biserica Prokhorovka și din Uniunea Rusă

Isus, Pâinea Vieții

Verset de memorat: „Isus le-a zis: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.” (Ioan 6:35)

Recomandare pentru studiu: *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 18-21 (subcap. *Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire...*)

„Noi mâncăm trupul lui Isus ... când prin credință ne prindem de El ca Mântuitor al nostru.”—*The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 5, p. 1135 (Ioan cap. 6).

1. ZEL AMBIȚIOS

DUMINICĂ, 30 MARTIE

a. După minunea înmulțirii pâinilor, ce convingere a pus stăpânire pe mulți oameni? Ioan 6:14. Ce erau ei dornici să facă? Ioan 6:15 p.p.

Ioan 6:14: „Oamenii aceia, când au văzut minunea pe care o făcuse Isus, ziceau: „Cu adevărat, Acesta este Prorocul cel așteptat în lume.”

Ioan 6:15 p.p.: „Isus, fiindcă știa că au de gând să vină să-L ia cu sila ca să-L facă împărat...”

„Pe parcursul întregii zile convingerea se întărise. Acel act de încoronare era asigurarea că mult așteptatul Eliberator era între ei. Speranțele oamenilor creșteau mai mult și mai mult. Acesta este Cel care va face din Iudea un paradis pământesc, o țară în care să curgă lapte și miere. El poate să îplinească orice dorință. El poate să sfărâme puterea romanilor atât de detestați. El poate să elibereze pe Iuda și Ierusalimul. El poate să vindece pe soldații răniți în luptă. El poate să asigure hrană pentru oștiri întregi. El poate să cucerească neamuri și să dea lui Israel stăpânirea de mult timp căutată.

În entuziasmul lor, oamenii sunt gata să-L încoroneze ca împărat. Ei văd însă că El nu face niciun efort pentru a atrage atenția sau pentru a obține onoruri pentru El Însuși. Aici El Se deosebește evident de preoți și de conducători și ei se tem că El nu va intenționa niciodată să ocupe tronul lui David. După ce s-au sfătuit, s-au înțeles să-L ia cu forța și să-L proclame împărat al lui Israel. Ucenicii se unesc cu mulțimea, declarând că tronul lui David îi revine de drept Domnului lor. Numai modestia, ziceau ei, îl face pe Hristos să

refuze o asemenea onoare. Poporul trebuie să-L înalțe pe Eliberatorul lor. Să îi silim pe preoții și conducătorii aroganți să-L onoreze pe Acela care vine îmbrăcat cu autoritatea lui Dumnezeu.” – *Hristos, Lumina Lumii*, pp. 377, 378 (cap. 40: *O noapte pe lac*).

2. CALMAREA ZELULUI GREȘIT DIRECȚIONAT LUNI, 31 MARTIE

a. Ce a făcut Isus pentru a împiedica mulțimea și pe ucenici să-și îndeplinească planurile de a-L așeza pe un tron pământesc? Ioan 6:15.

Ioan 6:15: „Isus, fiindcă știa că au de gând să vină să-L ia cu sila ca să-L facă împărat, S-a dus iarăși la munte, numai El singur.”

„Cu nerăbdare [ucenicii și mulțimea] se pregătesc să-și aducă planul la îndeplinire, dar Isus vede ce urmează să aibă loc și înțelege mai bine ca ei care va fi rezultatul unei asemenea mișcări. Chiar acum preoții și mai marii îi vânezează viața. Îl acuză că îi îndepărtează pe oameni de la ei. Urmarea încercării de a-L pune pe tron ar fi violența și răscoala, iar lucrarea împărăției spirituale ar fi împiedicată. Fără întârziere, mișcarea trebuie oprită. Chemându-i pe ucenici, Isus le spune să ia corabia, să se reîntoarcă de îndată la Capernaum, lăsându-L pe El să dea drumul oamenilor.

Niciodată mai înainte nu li se păruse o altă poruncă a lui Hristos mai greu de îndeplinit. De multă vreme ucenicii nădăjduiseră într-o mișcare a mulțimii care să-L așeze pe Isus pe tron; ei nu puteau suporta gândul că tot acest entuziasm urma să se irosească în van. Mulțimile care se adunau pentru a sărbători Paștele doreau să vadă pe noul profet. Pentru ucenicii Săi, această părea ocazia de aur de a-L pune pe Domnul lor iubit pe tronul lui Israel. În înflăcărea acestei noi ambiții, le era greu să plece de bunăvoie și să-L părăsească pe Isus pe țărmul acela pustiu. Au protestat împotriva acestei hotărâri, dar Isus le-a vorbit de această dată cu o autoritate pe care niciodată mai înainte nu o folosisese față de ei. Știau că ar fi în zadar să se împotrivească mai departe și, în tăcere, s-au îndreptat către lac.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 378 (cap. 40: *O noapte pe lac*).

b. Ce a făcut mulțimea, a doua zi după minune? Ioan 6:22-25.

Ioan 6:22-25: „Norodul care rămăsese de cealaltă parte a mării băgase de seamă că acolo nu era decât o corabie și că Isus nu Se suise în corabia aceasta cu ucenicii Lui, ci ucenicii plecaseră singuri cu ea. A doua zi sosiseră alte corăbii din Tiberiada, aproape de locul unde mâncaseră ei pâinea, după ce Domnul mulțumise lui Dumnezeu. Când au văzut noroadele că nici Isus, nici ucenicii Lui nu erau acolo, s-au suit și ele în corăbiile acestea și s-au dus la Capernaum să caute pe Isus. Când L-au găsit, dincolo de mare, l-au zis: „Învățătorule, când ai venit aici?”

„Minunea cu pâinile a fost relatată prin toate părțile și a doua zi dimineța oamenii au alergat la Betsaida, să-L vadă pe Isus. Ei au venit în număr mare, pe uscat și pe apă. Cei care se despărțiseră de El seara precedentă au venit iarăși, sperând să-L găsească încă acolo, deoarece nu se afla nicio corabie cu care să poată trece apa. Dar cercetarea lor a fost zadarnică și mulți au pornit spre Capernaum, căutându-L fără încetare.

Între timp, El a ajuns la Ghenezaret, după o absență de o zi. Îndată ce s-a auzit că a debarcat, oamenii „au alergat prin toate împrejurimile și au început să aducă pe bolnavi în paturi, pretutindeni pe unde se auzea că era El.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 383 (cap. 40: *O noapte pe lac*).

3. SCOPURI MAI BUNE, AJUTOR DIVIN

MARȚI, 1 APRILIE

a. Ce mesaj clar, dar precaut, a dat Isus mulțimii? Ioan 6:26, 27.

Ioan 6:26, 27: „Drept răspuns, Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat. Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului; căci Tatăl, adică însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui.”

„Isus nu le-a satisfăcut curiozitatea. El le-a spus cu tristețe: „Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat”. Ei nu-L căutau din cauză că îl prețuiau în mod deosebit, ci, întrucât fuseseră hrăniți cu pâine, sperau să mai primească și alte bunuri trecătoare, dacă l s-ar fi alăturat. Mântuitorul le-a zis: „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne, pentru viața veșnică”. Nu căutați numai bunuri trecătoare. Nu căutați numai îndestularea pentru viața aceasta, ci gândiți-vă la hrana spirituală, și anume la înțelepciunea aceea care rămâne în viața veșnică.” – Idem, p. 384.

b. Ce întrebare i-au pus iudeii lui Isus cu privire la lucrările lui Dumnezeu? Ioan 6:28. Explicați răspunsul pe care l-a dat Domnul. Ioan 6:29

Ioan 6:28: „Ei l-au zis: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?”

Ioan 6:29: „Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El.”

„Pentru o clipă, interesul ascultătorilor a fost trezit. Ei au exclamat: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?” Ei făcuseră multe eforturi să îndeplinească obligații împovărătoare, pentru a se asigura că sunt plăcuți înaintea lui Dumnezeu și erau gata să plece urechea la orice rânduială nouă, pentru a-și asigura un merit mai mare. Întrebarea lor voia

să zică: Ce trebuie să facem pentru a merita cerul? Care este prețul ce ni se cere pentru a câștiga viața viitoare?”

„Isus le-a răspuns: «Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El».” Prețul cerului este Isus. Calea spre cer este credința în „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” – Idem, p. 385.

„Pocăința este întoarcerea de la eul personal spre Hristos și, dacă Îl primim pe Hristos așa încât, prin credință, El să-și poată trăi viața în noi, faptele bune se vor vedea.” – *Cugetări de pe muntele Fericirilor*, p. 67 (cap. 4).

„Domnul să ajute poporului Său să-și dea seama că e de făcut o lucrare sârguincioasă... În familie, în biserică și în lume, ei trebuie să facă faptele lui Hristos. Ei nu sunt lăsați să se trudească singuri. Îngerii îi ajută. Și Hristos este ajutorul lor.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 18 (*O făgăduință care nu se schimbă*)

4. PÂINEA CERULUI

MIERCURI, 2 APRILIE

a. Ce semn doreau evreii și ce fapt istoric au menționat?

Ioan 6:30, 31. Cum a spus Isus despre pâinea din cer? Ioan 6:32, 33.

Ioan 6:30, 31: „Ce semn faci Tu deci”, I-au zis ei, „ca să-l vedem și să credem în Tine? Ce lucrezi Tu? Părinții noștri au mâncat mană în pustiu, după cum este scris: „Le-a dat să mănânce pâine din cer.”

Ioan 6:32, 33: „Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer; căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care Se coboară din cer și dă lumii viața.”

„Iudeii îl onorau pe Moise ca fiind cel care a dat mana, aducând laudă uneltei prin care fusese săvârșită minunea și trecând cu vederea pe Acela care era Autorul ei. Părinții lor murmuraseră împotriva lui Moise, puseseră la îndoială și negaseră misiunea lui dumnezeiască. Acum, în același spirit, copiii lor îl lepădau pe Acela care le aducea solia lui Dumnezeu. „Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer».” Cel care dăduse mana Se afla între ei. Hristos Însuși era Acela care îi condusesese pe evrei prin pustie și-i hrănise zilnic cu pâine cerească. Hrana aceasta era un simbol al adevăratei pâini din cer. Spiritul dătător de viață, pornind de la nemărginita plinătate a lui Dumnezeu, este adevărata mană.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 385 (cap. 41: *Criza din Galilea*).

b. Având mintea fixată doar asupra pâinii naturale, fizice, ce cerere au făcut ei – și ce a explicat Domnul? Ioan 6:34–36.

Ioan 6:34–36: „Doamne”, I-au zis ei, „dă-ne totdeauna această pâine.” Isus le-a zis: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată. Dar v-am spus că M-ați și văzut, și tot nu credeți.”

„Ilustrația aceasta pe care o folosisese Isus era cunoscută de iudei. Moise spusese prin inspirația Duhului Sfânt: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului”. Iar prorocul Ieremia a scris: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele.” (Deuteronom 8:3; Ieremia 15:16). Rabinii înșiși aveau obiceiul să spună că mâncau pâine; în înțeles spiritual, însemna studierea legii și practicarea faptelor bune; și se spunea adesea că, la venirea lui Mesia, tot Israelul avea să fie hrănit. Învățătura profeților lămurea lecția spirituală profundă din minunea cu pâinile. Isus căuta să facă înțeleasă această lecție pentru ascultătorii Săi în sinagogă. Dacă ei ar fi înțeles Scripturile, ar fi înțeles și cuvintele Lui, când zicea: „Eu sunt Pâinea vieții”. Numai cu o zi înainte, mulțimea, slăbită și obosită, fusese hrănită cu pâinea pe care El o dăduse. După cum primiseră din pâinea aceea putere și reînviere fizică, tot așa puteau primi de la Hristos putere spirituală pentru viața veșnică.” – Idem, p. 386.

5. ÎNVIEREA ȘI VIAȚA VEȘNICĂ

JOI, 3 APRILIE

a. Care două promisiuni strâns legate sunt date celor care se identifică cu Hristos – și cum aduce aceasta speranță fiecărui păcătos? Ioan 6:37-40

Ioan 6:37-40: „*Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară: căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.*”

„Toți cei care L-au primit în credință, a zis El [Isus], vor avea viață veșnică. Nici unul nu va fi pierdut.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 387 (cap. 41: *Criza din Galileea*).

„Nu da ascultare sugestiilor vrăjmașului de a sta departe de Domnul Hristos, până când vei ajunge să te faci mai bun; până când vei fi destul de bun pentru a veni la Dumnezeu. Dacă vei aștepta până atunci, nu vei veni niciodată la El. Când Satan arată spre hainele tale murdare, repetă făgăduința Domnului Hristos: „Pe cel ce va veni la Mine, nu-l voi izgoni afară”. (Ioan 6:37). Spune-i vrăjmașului că sângele lui Isus Hristos ne curăță de orice păcat. Roagă-te împreună cu David: „Curăță-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada.” (Psalmii 51:7).

Ridică-te și mergi la Tatăl tău. El va veni să te întâmpine pe când ești încă departe. Dacă faci numai un singur pas spre El, în pocăință, El Se va grăbi să te cuprindă în brațele infinitei Sale iubiri. Urechile Sa este deschise la strigătul sufletului smerit. Cea dintâi mișcare a inimii spre Dumnezeu, îi este bine cunoscută. Nicio rugăciune nu se înalță, oricât de șovăitoare ar fi ea, nicio lacrimă nu se varsă, oricât de ascunsă ar fi ea, nicio dorință sinceră după

Dumnezeu nu este nutrită, oricât de slabă ar fi ea, fără ca Duhul lui Dumnezeu să nu iasă în întâmpinarea ei. Chiar înainte ca rugăciunea să fie înălțată sau ca pornirea inimii să fie manifestată, harul Domnului Hristos iese în întâmpinarea harului care lucrează asupra sufletului omenesc.” – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 205, 206 (cap. 16: *Pierdut și a fost găsit*).

b. Ce au murmurat evreii necredincioși și ce făgăduință a repetat Isus celor care au crezut în El? Ioan 6:41-51.

Ioan 6:41-51: „Iudeii cârteau împotriva Lui, pentru că zisese: „Eu sunt Pâinea care S-a coborât din cer.” Și ziceau: „Oare nu este Acesta Isus, fiul lui Iosif, pe al cărui tată și mamă îi cunoaștem? Cum deci zice El: „Eu M-am coborât din cer”?” Isus le-a răspuns: „Nu cârtiți între voi. Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. În Proci este scris: „Toți vor fi învățați de Dumnezeu.” Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui vine la Mine. Nu că cineva a văzut pe Tatăl, afară de Acela care vine de la Dumnezeu; da, Acela a văzut pe Tatăl. Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică. Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustiu, și au murit. Pâinea care Se coboară din cer este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu pe care îl voi da pentru viața lumii.”

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 4 APRILIE

1. După minunea cu pâinile, ce plănuiau să facă cei care mergeau după Hristos?
2. Descrieți interesul principal al mulțimii care îl urma pe Isus.
3. Explicați cuvintele lui Isus din Ioan 6:29.
4. Ce ilustrație a folosit Isus pentru a descrie sursa vieții spirituale?
5. Cum și-au manifestat conducătorii evrei prejudecățile lor împotriva lui Hristos?

Criza din Galileea

Verset de memorat: „Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.” (Ioan 6:53)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 5, pp. 573-580 (*Necesitatea studierii zilnice a Bibliei*)

„Numai credință vitală este aceea care primește și asimilează adevărul, până când devine o parte a ființei și motivația puterii vieții și acțiunii.”
– *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p 576.

1. VIAȚĂ ÎN TRUPUL ȘI SÂNGELELUI HRISTOS DUMINICĂ, 6 APRILIE

- a. **Ce efect au avut cuvintele lui Hristos asupra liderilor religioși? Ioan 6:52. Ce a explicat El cu privire la trupul și sângele Său? Ioan 6:53-55.**

Ioan 6:52: „La auzul acestor cuvinte, iudeii se certau între ei și ziceau: „Cum poate Omul acesta să ne dea trupul Lui să-L mâncăm?”

Ioan 6:53-55: „Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură.”

„De astă dată, rabinii au exclamat cu mânie: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-L mâncăm?” Ei se făceau că înțeleg cuvintele lui Hristos în sens literal, ca și Nicodim, când a întrebat: „Cum se poate naște din nou un om bătrân?” (Ioan 3:4). Până la un anumit punct, ei înțeleseseră ce voia să zică Isus, dar nu voiau să recunoască pe față. Dând o greșită interpretare cuvintelor Lui, ei sperau să producă în oameni prejudecăți împotriva Lui.”
– *Hristos, Lumina Lumii*, p. 389 (cap. 41).

- b. **Ce înseamnă de fapt să mănânci trupul și să bei sângele lui Isus? Ioan 6:56, 57; 1 Ioan 3:24; 5:12.**

Ioan 6:56, 57: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine.”

1 Ioan 3:24: „Cine păzește poruncile Lui rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni L-a dat.”

1 Ioan 5:12: „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.”

„A mânca trupul și a bea sângele lui Hristos înseamnă a-L primi ca Mântuitor personal, crezând că El ne iartă păcatele și că suntem făcuți desăvârșiți în El. Admirând iubirea Lui, stăruind asupra ei, sorbind-o, devenim părtași ai naturii Sale. Ceea ce e hrana pentru corp trebuie să fie Hristos pentru suflet.”
– Idem, p. 389.

2. CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

LUNI, 7 APRILIE

a. Cu ce explicație suplimentară a clarificat Isus sensul cuvintelor Sale? Ioan 6:63.

Ioan 6:63: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.”

„Hrana nu este de folos decât atunci când o mâncăm, când devine o parte din ființa noastră. La fel și Hristos n-are nicio valoare pentru noi, dacă nu-L recunoaștem ca Mântuitor personal. O cunoaștere a Lui din teorie nu ne este de vreun folos. Trebuie să ne hrănim cu El, să-L primim în inimă, astfel ca viața Lui să devină viața noastră. Iubirea Lui, harul Lui trebuie să fie asimilate.” – Hristos, *Lumina Lumii*, p. 389 (cap. 41).

„Viața lui Hristos, care dă viață lumii, este în Cuvântul Său. Prin Cuvântul Său, Hristos a vindecat bolile și a alungat demonii; prin Cuvântul Său, a liniștit marea și a înviat morții; iar oamenii mărturiseau că în Cuvântul Său era putere. El a rostit Cuvântul lui Dumnezeu așa cum a vorbit prin toți prorocii și prin învățătorii din Vechiul Testament. Întreaga Biblie este o manifestare a lui Hristos și Mântuitorul dorea să lege de Cuvânt credința urmașilor Săi. Atunci când prezența Sa vizibilă urma să se retragă, Cuvântul avea să fie izvorul puterii lor. Asemenea Domnului lor, ei trebuia să trăiască „prin orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4:4).

După cum viața fizică este susținută prin hrană, tot așa și viața spirituală este susținută prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și orice om trebuie să primească viață din Cuvântul lui Dumnezeu. După cum trebuie să mâncăm noi înșine ca să fim hrăniți, tot astfel trebuie să primim și Cuvântul pentru noi înșine. Noi nu trebuie să-l primim numai prin mijlocirea altei minți. Trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu atenție, cerând de la Dumnezeu ajutorul Duhului Sfânt pentru ca să înțelegem Cuvântul Său. Trebuie să luăm un verset

și să ne concentrăm mintea, ca să înțelegem gândul pe care Dumnezeu l-a pus acolo pentru noi. Trebuie să stăruim asupra acelui gând până când ni-l însușim și știm „ce zice Domnul”. – Idem, p. 390.

b. Cum descrie profetul Ieremia experiența sa? Ieremia 15:16.

Ieremia 15:16: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor!”

„Dacă Îl vom crede pe Dumnezeu pe cuvânt, noi vom vedea mântuirea Lui... Trebuie să primim Cuvântul lui Dumnezeu, să mâncăm Cuvântul, să trăim Cuvântul, căci el este carnea și sângele Fiului lui Dumnezeu. Noi trebuie să mâncăm carnea Lui și să bem sângele Lui — să primim prin credință însușirile Lui spirituale.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 51 (secț. 2, subcap. *Rugăciune și sfat*).

3. CRIZĂ ÎN TÂNĂRA BISERICĂ

MARȚI, 8 APRILIE

a. Ce criză au provocat cuvintele lui Hristos în rândul propriilor Săi ucenici – și cum este aceasta un avertisment pentru noi astăzi? Ioan 6:60, 61, 65, 66

Ioan 6:60, 61, 65, 66: „Mulți din ucenicii Lui, după ce au auzit aceste cuvinte, au zis: „Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferi?” Isus, care știa în Sine că ucenicii Săi căteau împotriva vorbirii acesteia, le-a zis: „Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire?”...⁶⁵⁻⁶⁶ „Și a adăugat: „Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu.” Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El.”

„Încercarea era prea mare. Entuziasmul celor care căutaseră să-L ia cu forța și să-L facă împărat se răcea. Cuvântarea aceasta ținută în sinagogă, ziceau ei, le-a deschis ochii. Acum nu mai erau înșelați. Pentru mintea lor, cuvintele erau o mărturisire directă că nu era Mesia și că nimeni nu avea să câștige vreo răsplată pământească din legătura cu El. Ei salutaseră cu bucurie puterea Lui făcătoare de minuni, erau nerăbdători să fie eliberați de boală și suferință, dar nu voiau să aibă nicio legătură cu viața Lui de sacrificiu. Nu-i interesa împărăția spirituală tainică de care vorbea El. Cei nesinceri și egoiști, care Îl căutaseră, nu-L mai doreau. Dacă El nu voia să-și consacre puterea și influența pentru a-i elibera de sub romani, nici ei nu voiau să mai aibă de a face cu El...”

Cuvintele adevărului făceau ca neghina să fie despărțită de grâu. Pentru motivul că erau prea îngâmfați și încrezuți în propria dreptate pentru a primi mustrarea, prea iubitori de lume ca să accepte o viață de umilință, mulți s-au

îndepărtat de Isus. Mulți fac și astăzi la fel. Oamenii sunt și astăzi încercați ca acei ucenici din sinagoga din Capernaum. Când adevărul pune stăpânire pe inimă, văd că viața nu le este în acord cu voia lui Dumnezeu. Văd nevoia unei totale schimbări, dar nu vor să primească o lucrare care cere lepădare de sine. Din cauza aceasta se mânie atunci când li se descoperă păcatele. Ei pleacă ofențați ca ucenicii care L-au părăsit pe Isus, spunând: „Vorbirea aceasta este prea de tot; cine poate s-o suferă?” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 392 (cap. 41: *Criza din Galilea*).

b. După ce acei ucenici L-au părăsit, ce i-a întrebat Isus pe cei doisprezece? Ioan 6:67. Cum putem să imităm răspunsul înțelept al lui Petru, astăzi? Ioan 6:68, 69

Ioan 6:67: „Atunci Isus a zis celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?”

Ioan 6:68, 69: „Doamne”, l-a răspuns Simon Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.”

„Cu toate acestea, în ciuda rapoartelor bune sau rele, în ciuda întunericii și a întregii opoziții a lui Satan, Soarele Neprihănirii continuă să lumineze în liniște, demascând răul, muștrând păcatul și reînviind spiritul celor blânzi și umili: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.” – *Mărturiu pentru predicatori*, p. 284 (cap. 11 – *Pericolele deosebite*).

4. DE LA UCENICI LA DUȘMANI DECLARAȚI MIERCURI, 9 APRILIE

**a. Ce putem spune în general despre cei care se întorc de la Hristos?
1 Ioan 2:19. Ce poziție dezamăgitoare au luat ucenicii nemulțumiți?**

1 Ioan 2:19: „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci, dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri.”

„De îndată ce acești ucenici nemulțumiți s-au depărtat de Isus, au fost luați în stăpânire de un alt spirit. N-au mai văzut nimic atrăgător în Acela pe care odată Îl găsiseră atât de interesant. Au mers să caute pe vrăjmașii Lui, deoarece erau în armonie cu spiritul și lucrarea lor. Au interpretat greșit cuvintele Lui, au răstălmăcit declarațiile Lui și au combătut motivele Lui. Ei își susțineau purtarea, aducând orice lucru care putea să fie întors împotriva Lui; și o asemenea indignare a fost produsă de aceste relatări false, încât viața Lui era în primejdie.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 392 (cap. 41).

**b. Ce se întâmplă cu ascultătorii ale căror minți sunt firești?
Romani 16:17, 18**

Romani 16:17, 18: „Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățături pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșală inimile celor lesne crezători.”

„Lauda și lingușelile ar fi plăcute urechilor lor, dar adevărul nu este bine primit; ei nu pot să-l asculte. Când oamenii vin cu grămada și mulțimile sunt hrănite și se aud strigăte de biruință, glasurile lor se ridică lăudând, dar când Spiritul cercetător al lui Dumnezeu le descoperă păcatul și îi îndeamnă să-l părăsească, întorc spatele adevărului și nu mai merg cu Isus.” – Idem, p. 392.

c. În afară de cei care L-au părăsit pe Isus, cine altcineva a ales să se unească în sinea lui cu vrăjmașii Lui – și cum s-a manifestat această loialitate îndoielnică? Ioan 6:70, 71.

Ioan 6:70, 71: „Isus le-a răspuns: „Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac.” Vorbea despre Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul; căci el avea să-L vândă: el, unul din cei doisprezece.”

„Cuvântarea Domnului Hristos în sinagogă cu privire la pâinea vieții a fost punctul de cotitură în istoria vieții lui Iuda... El a văzut că Domnul Hristos oferea mai degrabă bunuri spirituale decât bunuri lumești. El considera că poate vedea departe și că a ajuns la înțelegerea faptului că Isus nu va avea onoruri și nu va putea da urmașilor Săi poziții înalte. El s-a hotărât să nu se unească atât de strâns cu Hristos, încât să nu se mai poată desface. El va veghea. Și a vegheat.

Din acel moment, el a început să exprime îndoieli care îi puneau pe ucenici în încurcătură. Semăna controverse și sentimente ce duceau în rățacire, repetând argumentele exprimate de către cărturari și farisei împotriva susținerilor Domnului Hristos. Toate necazurile mici și mari, supărările, greutățile și aparentele piedici în calea înaintării Evangheliei erau interpretate de Iuda ca dovezi împotriva temeiniciei ei.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 719 (cap. 76: Iuda).

5. IDENTIFICAREA TRĂDĂTORULUI

JOI, 10 APRILIE

a. Descrieți trăsătura adoptată de Iuda. Ioan 12:4-6; Proverbe 3:32.

Ioan 12:4-6: „Unul din ucenicii Săi, Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, care avea să-L vândă, a zis: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei și să se fi dat săracilor?” Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea.”

Proverbe 3:32: „Căci Domnul urăște pe oamenii stricați, dar este prieten cu cei fără prihană.”

„El [Iuda] aducea texte din Sfânta Scriptură care nu aveau nicio legătură cu adevărurile pe care le prezenta Domnul Hristos. Aceste texte, scoase din contextul lor, îi puneau pe ucenici în încurcătură și făceau să crească descurajarea, care-i cuprindea adesea. Totuși, toate acestea au fost făcute de Iuda într-un astfel de mod, încât să apară că era un om conștiincios.” – Idem, p. 719.

b. Ce făgăduință este adesea confirmată în experiența noastră religioasă – chiar și în situații precum criza din Galilea?
Romani 8:28.

Romani 8:28: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”

„Când Isus a prezentat adevărul care avea să-i pună pe ucenici la probă și să-i facă pe mulți să-L părăsească, Isus știa care va fi rezultatul cuvintelor Sale, dar El avea de îndeplinit un plan al îndurării. El a prevăzut că, în ceasul ispitei, fiecare dintre ucenicii Săi iubiți va fi greu încercat. Chinurile din Ghetisimani, trădarea și răstignirea Lui urmau să fie o încercare grea pentru ei. Dacă nu ar fi existat această încercare mai înainte, mulți care erau îndemnați doar de motive egoiste ar fi fost încă împreună cu El. Când Domnul lor a fost condamnat în sala de judecată, când oamenii care Îl proslăviseră ca împărat al lor fluierau după El și-L insultau, când gloata batjocoritoare striga: „Răstignește-L”, când ambițiile lor pământești erau înșelate, acești egoiști, renunțând la legătura lor cu Isus, ar fi adus asupra ucenicilor o întristare amară și sfâșietoare de inimă, pe lângă durerea și dezamăgirea lor produse de năruirea celor mai dulci speranțe. În ceasul acela întunecat, pilda celor care s-au îndepărtat de la El ar fi fost urmată și de alții. Dar Isus a provocat această criză în timp ce era încă alături de ei și prezența Sa le putea întări credința urmașilor Săi sinceri.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 394 (cap. 41).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 11 APRILIE

1. Cum este posibil să „mănânci trupul și să bei sângele Fiului Omului”?
2. Ce înseamnă să privești la Isus?
3. De ce au fost unii ofensați de cuvintele lui Hristos?
4. Ce au făcut ei după aceea și cum este aceasta un avertisment pentru noi?
5. Descrieți starea spirituală a lui Iuda după această întâmplare și efectul acesteia.

Isus la Sărbătoarea Corturilor

Verset de memorat: „Ei erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere.” (Luca 4:32)

Recomandare pentru studiu: *Cugetări de pe Muntele Fericiților*, pp. 31-35 (*Ferice va fi de voi când oamenii vă vor ocări*)

„Isus cunoștea nevoile sufletului. Fastul, bogățiile și onoarea nu pot mulțumi inima. „Dacă însetează cineva, să vină la Mine.” Bogatul, săracul, cel de sus și cel de jos sunt toți la fel de bineveniți. El făgăduiește să ușureze mintea împovărată, să mângâie pe cel întristat și să dea nădejde celui descurajat.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 454 (cap. 49: *La sărbătoarea corturilor*).

1. VIAȚA LUI ISUS ÎN FAMILIE

DUMINICĂ, 13 APRILIE

a. Cu ce provocări serioase S-a confruntat Isus în propriul Său cămin? Ioan 7:5

Ioan 7:5: „Căci nici frații Lui nu credeau în El.”

„De la o vârstă foarte fragedă, Isus a început să acționeze pe cont propriu în formarea caracterului Său, iar nici respectul și dragostea pentru părinții Săi nu L-au putut abate de la ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu. ‘Este scris’ era motivul Său pentru fiecare act care diferea de obiceiurile familiei. Dar influența rabinilor a făcut ca viața Lui să fie amară. Chiar și în tinerețea Sa, El a trebuit să învețe lecția dificilă a tăcerii și a răbdării în suferință.

Frații Lui, cum erau numiți copiii lui Iosif, erau de partea rabinilor. Ei insistau că tradițiile trebuie să fie ținute ca și când ele erau niște cerințe ale lui Dumnezeu. Ei priveau chiar preceptele oamenilor ca fiind mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și se supărau văzând cum gândirea clară a lui Isus arăta deosebirea dintre cele rătăcite și cele adevărate. Ei condamnavă ascultarea Lui strictă de Legea lui Dumnezeu ca fiind încăpățănare. Erau însă surprinși de cunoștința și înțelepciunea date pe față în răspunsurile pe care le dădea

rabinilor. Știau că nu fusese învățat de oameni înțelepți, dar nu puteau să nu vadă că El era un învățător pentru ei. Recunoșteau că educația Lui era mai înaltă decât a lor. Dar nu înțelegeau faptul că El a avut acces la pomul vieții, un izvor de înțelepciune pe care ei nu-l cunoșteau.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 86 (cap. 9: *Zile de luptă*).

2. FIIL LUI IOSIF

LUNI, 14 APRILIE

a. Ce sugestie i-au făcut lui Isus frații lui, în așteptarea Sărbătorii Corturilor? Ioan 7:3, 4.

Ioan 7:3, 4: „Frații Lui I-au zis: „Pleacă de aici și du-Te în Iudeea, ca să vadă și ucenicii Tăi lucrările pe care le faci. Nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să se facă cunoscut: dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.”

„Frații Săi [ai lui Isus] socoteau drept o greșală îndepărtarea Lui de oamenii mari și învățați ai neamului. Ei gândeau că oamenii aceștia aveau desigur dreptate și că Hristos greșea când li Se împotriva. Dar ei observaseră viața Lui neprihănită și, deși nu se uniseră cu ucenicii, fuseseră adânc impresionați de lucrările Lui. Popularitatea Lui în Galilea le mulțumea ambiția; ei tot mai sperau că va da o dovadă a puterii Lui, care îi va face pe farisei să vadă că El era ceea ce pretindea. Ce ar fi fost dacă El era Mesia, Prințul lui Israel! Ei cultivau gândul acesta cu o satisfacție plină de mândrie.

Erau așa de nerăbdători în privința aceasta, încât au stăruit ca Hristos să meargă la Ierusalim. „Pleacă de aici”, au zis ei, „și du-Te în Iudeea, ca să vadă și ucenicii Tăi lucrările pe care le faci. Nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să se facă cunoscut; dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.” Acest „dacă” exprima îndoială și necredință. Ei Îl socoteau fricos și slab. Dacă El știa că este Mesia, la ce bun această neînțeleasă rezervă și inactivitate? Dacă avea cu adevărat puterea aceasta, de ce nu merge curajos la Ierusalim să-și susțină pretențiile? Pentru ce să nu facă în Ierusalim minunile de care se dusesse vestea în Galilea? Nu Te ascunde în provincii lăturalnice, ziceau ei, unde să faci marile Tale minuni în folosul unor țărani și pescari nepricepuți. Arată-Te în capitală, câștigă sprijinul preoților și conducătorilor și unește națiunea, pentru a întemeia noua împărăție.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 450 (cap. 49: *La sărbătoarea corturilor*).

b. Descrieți problema cu care s-au confruntat totdeauna cei blânzi. Psalmi 86:14

Psalmi 86:14: „Dumnezeule, niște îngâmfați s-au sculat împotriva mea, o ceață de oameni asupritori vor să-mi ia viața și nu se gândesc la Tine.”

„Acești frați ai lui Isus judecau după aceleași motive egoiste, care se află atât de des în inima celor cu ambiție după slavă. Acesta era spiritul ce domnea în lume. Ei erau supărați că, în loc să caute un tron împărătesc, Hristos Se declara ca fiind Pâinea vieții. Ei au fost foarte dezamăgiți când așa de mulți dintre ucenicii Lui L-au părăsit. Ei înșiși se depărtaseră de El, ca să nu fie siliți să recunoască ce arătau și faptele Lui — că El era trimisul lui Dumnezeu.” — Idem, p. 451 (cap. 49: *La sărbătoarea corturilor*).

3. CONTROVERSE CU PRIVIRE LA ISUS

MARȚI 15 APRILIE

a. Ce opinii contradictorii au fost ridicate cu privire la Isus?

Ioan 7:11, 12.

Ioan 7: 11, 12: „Iudeii Îl căutau în timpul praznicului și ziceau: „Unde este?” Noroadele vorbeau mult în șoaptă despre El. Unii ziceau: „Este un Om bun.” Alții ziceau: „Nu, ci duce norodul în rătăcire.”

„De la Ierusalim, vestea despre minunile lui Hristos se împrăștiase peste tot pe unde erau răspândiți iudeii și, deși de mai multe luni lipsise de la sărbători, interesul față de El nu scăzuse. Din toate părțile pământului veniseră mulți la Sărbătoarea Corturilor, în speranța de a-L vedea. La începutul sărbătorilor, mulți întrebaseră despre El. Fariseii și conducătorii Îl așteptau să vină, nădăjduind să găsească un prilej de a-L condamna. Ei întrebau cu nerăbdare: „Unde este?”, dar nimeni nu știa. Oamenii se gândeau la El mai mult decât la orice. De frica preoților și a conducătorilor, nimeni nu îndrăznea să-L recunoască drept Mesia, dar pretutindeni se discuta în ascuns și cu interes despre El. Mulți Îl apărau ca pe un trimis al lui Dumnezeu, în timp ce alții Îl denunțau ca pe un înșelător al poporului.” — *Hristos, Lumina Lumii*, pp. 451, 452 (cap. 49: *La sărbătoarea corturilor*).

b. Cum a redus la tăcere Isus opiniile contradictorii despre Sine?

Ioan 7:14-18; Luca 4:32.

Ioan 7:14-18: „Pe la jumătatea praznicului, Isus S-a suit la Templu. Și învăța norodul. Iudeii se mirau și ziceau: „Cum are Omul acesta învățătură, căci n-a învățat niciodată?” Isus le-a răspuns: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine. Cine vorbește de la sine caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui ce L-a trimis, Acela este adevărat, și în El nu este strâmbătate.”

Luca 4:32: „Ei erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere.”

„În timpul sărbătorii, când frământarea mulțimii cu privire la El ajunsese la culme, a intrat în curtea templului, în mijlocul mulțimii. Din cauza lipsei de la sărbătoare, se spusese că El nu îndrăznește să Se arate în fața preoților și a conducătorilor. Toți au fost surprinși când L-au văzut. Orice glas a fost adus la tăcere. Toți se minunau de demnitatea și curajul arătate în fața vrăjmașilor puternici, care căutau să-l ia viața.

Stând în picioare în mijlocul acestei mari mulțimi, Isus a vorbit așa cum nu mai făcuse nimeni vreodată. Cuvintele Sale dovedeau că El cunoștea legile și instituțiile lui Israel, serviciul jertfelor și învățăturile profeților mult mai bine decât rabinii și preoții. El a sfărâmat barierele formalismului și tradiției. Scenele vieții viitoare păreau să se desfășoare cu claritate în fața Lui. Ca unul care privea nevăzutul, El vorbea despre cele pământești și despre cele cerești, despre cele omenești și despre cele dumnezeiești cu o autoritate absolută. Cuvintele Sale erau foarte clare și convingătoare; și din nou, ca la Capernaum, oamenii se mirau de învățătura Lui, „pentru că vorbea cu putere.” (Luca 4:32) ... Toți se minunau de cunoștințele pe care le avea din lege și din profeții...” – *Hristos, Lumina Lumii*, pp. 452, 453 (cap. 9: *La sărbătoarea corturilor*)

4. URĂ ÎMPOTRIVA CELUI SFÂNT

MIERCURI, 16 APRILIE

a. Ce a perceput Isus în rabini și ce întrebare le-a pus El? Ioan 7:19.

Ioan 7:19: „Oare nu v-a dat Moise Legea? Totuși nimeni din voi nu ține Legea. De ce căutați să Mă omorâți?”

„Isus le-a dat rabinilor o dovadă a divinității Sale, arătându-le că citește în inima lor. De la vindecarea săvârșită la Betesda, ei au pus la cale moartea Lui. În felul acesta, ei înșiși călcau legea pe care pretindeau că o apără. „Oare nu v-a dat Moise Legea?” a zis El. „Totuși nimeni din voi nu ține Legea. De ce căutați să Mă omorâți?” ” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 456 (cap. 50: *Printre lupte*)

b. În răspunsul lor dat lui Isus, de ce L-au acuzat rabinii – și cum a răspuns El la rândul Său? Ioan 7:20-23

Ioan 7:20-23: „Norodul l-a răspuns: „Ai drac. Cine caută să Te omoare?” Drept răspuns, Isus le-a zis: „O lucrare am făcut, și toți vă mirați de ea. Moise v-a dat porunca privitoare la tăierea împrejur – nu că ea vine de la Moise, ci de la patriarhi – și voi tăiați împrejur pe om în ziua Sabatului. Dacă un om primește tăierea împrejur în ziua Sabatului, ca să nu se calce Legea lui Moise, de ce turbați de mânie împotriva Mea, pentru că am însănoșit un om întreg în ziua Sabatului?”

„Isus n-a ținut seama de această insinuire [că lucrările Sale minunate au fost instigate de un spirit rău]. El a trecut mai departe, explicând că lucrarea Sa de vindecare la Betesda era în armonie cu legea Sabatului și că era îndreptățită chiar de interpretarea pe care iudeii o dădeau legii. El a zis: „Moi-se v-a dat porunca privitoare la tăierea împrejur ... și voi tăiați împrejur pe om în ziua Sabatului”. După lege, fiecare copil trebuia să fie circumcis în ziua a opta. Dacă timpul prescris cădea în Sabat, ritualul trebuia săvârșit atunci. Cu atât mai mult era în armonie cu spiritul legii să fie „însănătoșit un om în ziua Sabatului”. – *Hristos, Lumina Lumii*, pp. 456, 457 (cap. 9: *La sărbătoarea corturilor*)

c. Explicați semnificația amplă a următorului avertisment al lui Hristos, din Ioan 7:24.

Ioan 7:24: „Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate.”

„Conducătorii au fost aduși la tăcere; și mulți dintre oameni au exclamat: „Nu este acesta cel pe care caută să-L omoare? Dar iată că El vorbește cu îndrăzneală și ei nu-l spun nimic. Știu cumva conducătorii că acesta este cu adevărat Hristosul?” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 457 (cap. 9).

„[Hristos] nu Se uită la înfățișarea exterioară; El nu judecă așa cum judecă omul. El nu prețuiește omul în funcție de rang, talent, educație sau poziție. „La acest om mă voi uita, chiar la cel care este sărac și cu un duh căit și tremură la cuvântul meu.” – *The Signs of the Times*, 21 octombrie 1897

5. JUDECATĂ UMANĂ VS. JUDECATĂ DIVINĂ JOI, 17 APRILIE

a. Cum descrie Scriptura starea mentală a societății din această lume – deseori așa cum se vede în vremuri străvechi, dar mai ales astăzi? Isaia 59:14, 15

Isaia 59:14, 15: „Și astfel izbăvirea s-a întors înapoi, și mântuirea a stat deoparte; căci adevărul s-a poticnit în piața de obște, și neprihănirea nu poate să se apropie. Adevărul s-a făcut nevăzut, și cel ce se depărtează de rău este jefuit. Domnul vede cu privirea mânioasă că nu mai este nicio neprihănire.”

„Instrumentele răului își unesc forțele și se consolidează. Ele se fortifică pentru ultima și marea criză. În curând, vor avea loc mari schimbări în lumea noastră, iar mișcările finale vor fi repezi...”

Vrăjmașul a izbutit să sucească dreptatea și să umple inima oamenilor de dorința după câștig egoist... Strigătele omenirii flămânde ajung înaintea lui Dumnezeu, în timp ce prin tot felul de opresiuni și stoarceri, oamenii îngrămădesc averi colosale.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, pp. 11, 12 (*Ultima criză*).

b. În mijlocul frământării, de ce ne putem încrede în căile lui Dumnezeu? Isaia 55:8, 9

Isaia 55:8, 9: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.”

„Deși mințile mărginite ale oamenilor nu sunt în stare să pătrundă în sfaturile Celui Infinit sau să înțeleagă deplin realizarea scopurilor Sale, se întâmplă adesea ca, din cauza vreunei greșeli sau vreunei neglijențe din partea lor, să înțeleagă slab soliile Cerului. Nu rareori mintea oamenilor și chiar a slujitorilor lui Dumnezeu este atât de orbită de păreri omenești, de tradiții și de învățăturile false ale oamenilor, încât nu sunt în stare să prindă decât în parte lucrurile mari pe care El le-a descoperit în Cuvântul Său.” – *Tragedia veacurilor*, p. 344 (cap. 19: *Lumină în întuneric*).

„Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Lui este mai înalt decât poate ajunge cel mai înalt gând omenesc. El a dat în sfânta Lui Lege o copie a caracterului Său.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 63 (subcap. *Voia lui Dumnezeu cu privire la noi*)

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 18 APRILIE

1. **Descrieți mediul familial în care a crescut Isus.**
2. **Cum se repetă adesea în zilele noastre atitudinea manifestată de frații lui Hristos?**
3. **Ce păreri contradictorii au fost răspândite despre Isus?**
4. **Explicați spiritul pe care l-au manifestat rabinii față de Isus.**
5. **Descrieți contrastul imens dintre căile omului și cele ale lui Dumnezeu.**

Nimeni n-a vorbit ca Omul acesta

Verset de memorat: „Aprozii au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta.” (Ioan 7:46)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru Predicatori*, pp. 506-512. (subcap. *Rugați-vă pentru ploaia târzie*).

„Înțelegerea și aprecierea adevărului, a zis El, depind mai mult de inimă decât de minte. Adevărul trebuie primit în suflet; el pretinde supunerea voinței.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 455 (cap. 50: *Printre curse*)

1. INTERESUL OAMENILOR FAȚĂ DE ISUS DUMINICĂ, 20 APRILIE

a. După ce L-au auzit și L-au văzut pe Isus predicând pe față, ce au întrebat unii evrei? Ioan 7:25, 26

Ioan 7:25, 26: „Niște locuitori din Ierusalim ziceau: „Nu este El Acela pe care caută ei să-L omoare? Și totuși iată că vorbește pe față, și ei nu-l zic nimic! Nu cumva, în adevăr, cei mai mari vor fi cunoscut că El este Hristosul?”

„Mulți dintre ascultătorii lui Hristos, care locuiau în Ierusalim și care nu erau în necunoștință de uneltilor celor mari împotriva Lui, se simțeau atrași către El cu o putere irezistibilă. Îi stăpânea convingerea că El era Fiul lui Dumnezeu.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 457 (cap. 50: *Printre curse*).

b. Cum a acționat Satan asupra conducătorilor pentru a declanșa îndoiala? Ioan 7:27

Ioan 7:27: „Dar noi știm de unde este Omul acesta; însă, când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este.”

„Satan era gata să strecoare îndoiala; și pentru aceasta, calea era pregătită chiar de greșelile lor părerii despre Mesia și venirea Lui. Toți credeau că Hristos trebuia să Se nască la Betleem, dar că după câțva timp avea să dispară și că, la a doua Lui venire, nimeni nu avea să știe de unde venea. Nu puțini erau aceia care susțineau că Mesia nu avea nicio legătură de rudenie cu neamul omenesc. De-oarece Isus din Nazaret nu satisfăcea așteptările poporului în ce privește slava lui Mesia, mulți se alăturau celor care spuneau: „Dar noi știm de unde este omul acesta; însă când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este”. – *Idem*.

**a. Citind gândurile ascultătorilor Săi îndoielnici, ce le-a spus Isus?
Ioan 7:28**

Ioan 7:28: „Și Isus, pe când învăța pe norod în Templu, striga: „Mă cunoașteți și Mă știți de unde sunt! Eu n-am venit de la Mine însumi, ci Cel ce M-a trimis este adevărat, și voi nu-L cunoașteți.”

„În timp ce ei șovăiau astfel între îndoială și credință, Isus le-a răspuns gândurilor lor: „Mă cunoașteți și știți de unde sunt; și Eu n-am venit de la Mine, dar Cel ce M-a trimis este adevărat, pe care voi nu-L cunoașteți.” Ei pretindeau că știu care ar trebui să fie originea lui Hristos, dar erau într-o totală ignoranță cu privire la aceasta. Dacă ar fi trăit în conformitate cu voia lui Dumnezeu, L-ar fi recunoscut pe Fiul Său atunci când El li S-a arătat.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 457 (cap. 50: *Printre curse*).

b. Lipsiți de argumente pentru a-L respinge pe Isus, prin ce mijloace au încercat conducătorii evrei să-L reducă la tăcere? Ioan 7:30 p.p. În realitate, de ce nu L-au putut aresta? Ioan 7:30 u.p.

Ioan 7:30 p.p. „Ei căutau deci să-L prindă; și nimeni n-a pus mâna pe El...”

Ioan 7:30 u.p.: „...căci încă nu-l sosise ceasul.”

„Ascultătorii nu au putut să înțeleagă cuvintele lui Hristos. Ele erau o repetare lămurită a celor susținute de El în fața Sinedriului, cu multe luni înainte, când Se declarase ca fiind Fiul lui Dumnezeu. După cum atunci cei mai mari au căutat să-L dea la moarte, tot astfel era și acum, dar erau împiedicați de o putere nevăzută, care punea o stavilă furiei lor, zicându-le: „Până aici să mergeți și mai departe nu.” – *Idem*.

c. Cum și-au exprimat mulți credința în Isus – și ce intenționau să facă conducătorii odată ce și-au dat seama de simpatia oamenilor pentru El? Ioan 7:31, 32.

Ioan 7:31, 32: „Mulți din norod au crezut în El și ziceau: „Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât a făcut Omul acesta?” Fariseii au auzit pe norod spunând în șoaptă aceste lucruri despre El. Atunci preoții cei mai de seamă și fariseii au trimis niște aprozi să-L prindă.”

„Conducătorii fariseilor, care urmăreau cu nerăbdare mersul lucrurilor, au prins cuvintele de simpatie șoptite de mulțime. Dând fuga la mai marii preoților, au făcut planul să-L aresteze. Totuși au rânduit să-L prindă când era singur, deoarece se temeau să pună mâna pe El în fața poporului.” – *Hristos, Lumina Lumii*, pp. 457, 458 (cap. 50: *Printre curse*).

a. În ultima zi a sărbătorii, ce ilustrație frumoasă a folosit Isus pentru a oferi mângâiere sufletelor obosite de păcat? Ioan 7:37-38.

Ioan 7:37-38: „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.”

„Inima care primește Cuvântul lui Dumnezeu nu este ca un lac care dispare, și nici ca o fântână crăpată care își pierde comoara. Ea este ca un torent de munte hrănit de izvoare ce nu seacă, ale cărui ape reci și sclipitoare sar din stâncă în stâncă, înviorând pe cei obosiți, pe cei însetați, pe cei împovărați. Ea este ca un râu ce curge mereu și, pe măsură ce înaintează, devine tot mai adânc și mai larg, până când apele lui dătătoare de viață se răspândesc peste tot pământul. Torrentul care curge pe calea lui cântând, lasă în urmă darul lui de verdeață și de rodnicie. Iarba de pe malurile lui este de un verde viu, copacii au un frunziș mai bogat, florile sunt din belșug. Când pământul este uscat și pârlolit de căldura sufocantă a verii, un contur de verdeață arată cursul râului.

Așa stau lucrurile și cu adevăratul copil al lui Dumnezeu. Religia lui Hristos se dă pe față ca un principiu însuflețitor și pătrunzător, ca o putere spirituală vie, lucrătoare. Când inima se deschide influenței cerești a adevărului și dragostei, aceste principii se vor revărsa ca niște izvoare din pustie, făcând să apară rodnicie acolo unde acum este uscăciune și sărăcie.” (*Profeți și regi*, p. 233, cap. 18: *Vindecarea apelor*). „Dacă însetează cineva” după speranță liniștită, după izbăvire de înclinațiile păcătoase”, spune Hristos, „să vină la Mine și să bea.” (Ioan 7:37). – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 440 (cap. *Exercitarea corectă a voinței*).

b. Cum trebuie înțeleasă mai profund această invitație? Ioan 7:39.

Ioan 7:39: „Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.”

„Hristos a prezentat principiile adevărului în Evanghelie. Prin învățătura Sa, putem bea din apele curate, care curg de la tronul lui Dumnezeu.” – *Mărturiile pentru comunitate*, vol. 8, p. 309 (subcap. *Un izvor mai curat*).

„Ceea ce ne trebuie nouă este o religie vie. O persoană cu o largă viziune privitoare la datorie, al cărei suflet este în armonie cu Dumnezeu și plin de zel pentru Hristos, va exercita o puternică influență spre bine. Nu se adapă din apele de jos ale izvorului, care sunt tulburi și poluate, ci din apele curate de sus, de la obârșia izvorului; această persoană poate să transmită un spirit nou și o nouă putere bisericii. Pe măsură ce presiunea din afară crește,

Dumnezeu dorește ca biserica Sa să fie vitalizată, prin adevărurile solemne pe care credincioșii le cred. Duhul Sfânt din ceruri, lucrând împreună cu fiii și fiicele lui Dumnezeu, va înfrânge obstacolele și va păstra pozițiile înaintate împotriva vrăjmașului. Dumnezeu are mari biruințe rezervate pentru poporul Său, iubitor al adevărului și păstrător al poruncilor lui Dumnezeu.” – Idem, vol. 5, p. 581 (subcap. *Educația lucrătorilor*).

4. CUVINTE CA ALE NIMĂNUI

MIERCURI, 23 APRILIE

a. Ca rezultat al referirii lui Hristos la apa vieții, ce au concluzionat mulți – și de ce? Ioan 7:40 (compară cu Deuteronom 18:15).

Ioan 7:40: „Unii din norod, când au auzit aceste cuvinte, ziceau: „Acesta este cu adevărat Prorocul.”

Deuteronom 18:15: „ Domnul Dumnezeul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintr-o frație tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!”

b. În timp ce unii au fost inspirați cu speranță de o astfel de perspectivă, cum au reacționat alții? Ioan 7:41-44.

Ioan 7:41-44: „Alții ziceau: „Acesta este Hristosul.” Și alții ziceau: „Cum, din Galileea are să vină Hristosul? Nu zice Scriptura că Hristosul are să vină din sămânța lui David și din satul Betleem, unde era David?” S-a făcut deci dezbinare în norod din pricina Lui. Unii din ei voiau să-L prindă; dar nimeni n-a pus mâna pe El.”

c. Ce ordin primiseră ofițerii de la conducătorii lor? Ioan 7:45. De ce nu s-au hotărât să-L aresteze pe Isus? Ioan 7:46.

Ioan 7:45: „Aprozii s-au întors deci la preoții cei mai de seamă și la farisei. Și aceștia le-au zis: „De ce nu L-ați adus?”

Ioan 7:46: „Aprozii au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta.”

„ În cea din urmă zi a praznicului, aprozii trimiși de către preoți și conducători să-L aresteze pe Hristos s-au întors fără El. Au fost atunci întrebați cu mânia: „De ce nu L-ați adus?” Cu o înfățișare solemnă, ei au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta”.

Inima lor împietrită se înmuiașe auzind cuvintele lui Hristos. În timp ce El vorbea în curtea templului, ei se apropiaseră pentru a prinde vreun cuvânt pe care să-l poată întoarce împotriva Lui. Dar, în timp ce ascultau, scopul pentru care veniseră a fost uitat. Au stat ca vrăjiți și Hristos S-a descoperit sufletului lor. Ei au văzut ceea ce preoții și conducătorii nu voiau să vadă — natura omenească inundată de slava divină.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 459 (Cap. 50: *Printre curse*)

„[Hristos] a folosit lucrurile din natură, cu care erau obișnuiți, pentru a ilustra adevărul divin. Ogorul inimii a fost astfel pregătit pentru a primi sămânța cea bună. El i-a făcut pe ascultătorii Săi să simtă că interesele Sale sunt identice cu ale lor, că inima Lui bate, plină de simpatie, la unison cu a lor, atât în bucurii, cât și în necazuri. În același timp, ei au văzut în El manifestarea puterii și a măiestriei, care erau cu mult mai presus decât cele pe care le aveau cei mai onorați rabini ai lor. Învățăturile Domnului Hristos erau marcate de simplitate, demnitate și putere necunoscute de ei până acum; și în mod involuntar au exclamat: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta”. Oamenii Îl ascultau cu bucurie; dar preoții și conducătorii — ei înșiși fiind greșiți în cele ce li s-au încredințat ca păzitori ai adevărului — Îl urau pe Hristos chiar pentru harul descoperit, care a îndepărtat mulțimile de ei spre a urma Lumina vieții. Prin influența lor, națiunea iudaică, neputând să discearnă caracterul Său divin, a respins pe Răscumpărător.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 746 (subcap. *Și Cuvântul S-a făcut trup*).

5. UN CĂUTĂTOR SINCER ÎN CURS DE MATURIZARE JOI, 24 APRILIE

a. Cum i-au muștrat preoții cei mai de seamă și fariseii pe ofițeri? Ioan 7:47-49

Ioan 7:47-49: „Fariseii le-au răspuns: „Doar n-ai fi fost duși și voi în rătăcire? A crezut în El vreunul din mai marii noștri sau din farisei? Dar norodul acesta, care nu știe Legea, este blestemat!”

b. Relatați conversația care a urmat cu Nicodim – dezvăluind creșterea lui în urma discuției sale nocturne cu Hristos, descrisă în Ioan capitolul 3. Ioan 7:50-52.

Ioan 7:50-52: „Nicodim, cel care venise la Isus noaptea și care era unul din ei, le-a zis: „Legea noastră osândește ea pe un om înainte ca să-l asculte și să știe ce face?” Drept răspuns, ei i-au zis: „Și tu ești din Galileea? Cercetează bine, și vei vedea că din Galileea nu s-a ridicat niciun proroc.”

„[Nicodim] a ascuns adevărul în inima sa și, timp de trei ani, nu s-au văzut decât puține roade. Dar, în timp ce Nicodim nu l-a recunoscut în mod deschis pe Hristos, totuși, în sfatul Sinedriului, deseori el a nimicit planurile preoților de a-L distruge.” – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 104 (cap. 11: *Evangelhia în Samaria*)

„Lecția pe care Hristos i-o dăduse lui Nicodim [în vizita lui nocturnă, relatată în Ioan capitolul 3] nu fusese în zadar. Convingerea îi stătuse în minte și în inima lui Îl acceptase pe Isus. De la interviul său cu Mântuitorul, el cercetase cu seriozitate Scripturile Vechiului Testament și văzuse adevărul plasat în adevăratul cadru al Evangheliei.

Întrebarea pusă de el a fost înțeleaptă și ar fi fost apreciată de cei care prezidau consiliul, dacă nu ar fi fost înșelați de vrăjmaș. Dar ei erau atât de plini de prejudecăți încât niciun argument în favoarea lui Isus din Nazaret, oricât de convingător, nu avea vreo greutate pentru ei. Răspunsul pe care l-a primit Nicodim a fost: „Și tu ești din Galileea? Cercetează bine și vei vedea că din Galileea nu s-a ridicat niciun proroc.”

„Preoții și conducătorii fuseseră înșelați, așa cum voia Satan, să creadă că Hristos a venit din Galileea. Unii care știau că S-a născut în Betleem, au tăcut, pentru ca minciuna să nu fie jefuită de puterea ei.” — *The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comentarii], vol. 5, p. 1136.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI 25 APRILIE

- 1. De ce a atras Isus atenția și respectul oamenilor?**
- 2. Cum au stăruit conducătorii evrei în a încerca să-L oprească pe Isus?**
- 3. Ce apel public a făcut Isus în ultima zi a sărbătorii?**
- 4. Explicați marea controversă care a rezultat în urma acestui fapt.**
- 5. Gândindu-mă la oamenii pe care-i cunosc, ce pot să-mi amintesc despre Nicodim?**

Pentru Lucrarea Misionară

Astăzi, mesajul oportun răsună:

Spiritul misionar are nevoie să fie reînviat în comunitățile noastre. Fiecare membru al bisericii ar trebui să cerceteze spre a vedea ce ar putea face ca lucrarea lui Dumnezeu să înainteze, atât în misiunile din țara sa, cât și în țările străine. Nu se face nici a mia parte din lucrarea ce ar trebui să se facă în câmpurile misionare. Dumnezeu îi invită pe lucrătorii Săi să intre în teritorii noi pentru El. Sunt câmpuri bogate de muncă, așteptând un lucrător credincios. Și îngerii slujitori vor conlucra cu fiecare membru al comunității care va lucra neegoist pentru Domnul.

Biserica lui Hristos de pe pământ a fost organizată în scopuri misionare, și Domnul dorește să vadă că întreaga biserică alcătuiește planuri și găsește mijloace prin care oameni de sus și de jos, bogați și săraci, să poată auzi solia adevărului. Nu toți sunt chemați la lucrare personală în câmpurile străine, dar toți pot face ceva prin rugăciunile lor și prin darurile lor pentru a ajuta lucrarea misionară.

Un om de afaceri american, care era un creștin zelos, într-o conversație avută cu un conlucrător spunea că el lucrează pentru Hristos douăzeci și patru de ore pe zi. „În toate legăturile mele de afaceri”, spunea el, „mă străduiesc să-L reprezint pe Domnul meu. Când am prilejul caut să-i câștig pe alții la El. Toată ziua lucrez pentru Hristos. Iar noaptea, în timp ce dorm, am pe cineva care lucrează pentru El în China”. — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 29 (*Extinderea lucrării în câmpurile externe*).

Pentru a da lămuriri a adăugat: „În tinerețe, mă hotărâsem să merg ca misionar la păgâni. Dar la moartea tatălui meu a trebuit să preiau afacerile lui pentru ca să întrețin familia. Acum, în loc să merg eu însumi, întrețin un misionar. În orașul cutare, în provincia cutare a Chinei, se găsește lucrătorul meu. Așa că și atunci când dorm, prin reprezentantul meu încă lucrez pentru Hristos.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, pp. 29, 30.

Acum, mai mult decât oricând, este momentul să investim în Banca Cerului prin misiuni mondiale. Nu va fi mai ușor, iar mai târziu poate fi prea târziu. Sufletele pier fără Hristos și adevărul prezent, iar Domnul ne-a încredințat o lumină prețioasă pentru a fi răspândită pe întreaga planetă.

Vă rugăm să dăruiți cu generozitate și Domnul să vă binecuvânteze din belșug pe voi și darul vostru. Vă mulțumim!

„Nici Eu nu te osândesc”

Verset de memorat: „Nici eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești.” (Ioan 8:11 u.p.)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, pp. 73-77 (Iubirea pentru cei greșiți)

„Iubirea creștină este înceată la mustrare, grabnică să observe pocăința, gata să ierte, să încurajeze, să-l așeze pe cel greșit pe calea sfințeniei și să-i întărească pașii pe acest drum.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 462 (cap. 50: *Printre curse*).

1. O CAPCANĂ PENTRU ISUS

DUMINICĂ, 27 APRILIE

a. În timp ce Isus învăța în templu, ce au făcut cărturarii și fariseii? Ioan 8:2-3

Ioan 8:2-3: „Dar dis-de-dimineață a venit din nou în Templu; și tot norodul a venit la El. El a șezut jos și-i învăța. Atunci cărturarii și fariseii l-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului.”

„Curând, [Hristos] a fost întrerupt. O ceată de farisei și cărturari s-a apropiat de El, târând cu ei o femeie îngrozită, pe care, prin cuvinte aspre și categorice, o acuzau că a călcat porunca a șaptea.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 460 (cap. 50: *Printre curse*).

b. Arătând un aparent mare respect pentru lege, ce întrebare i-au pus fariseii lui Hristos – și care era intenția lor reală? Ioan 8:4-6 p.p.

Ioan 8:4-6 p.p.: „Și au zis lui Isus: „Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu, dar, ce zici?” Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească și să-L poată învinui.”

„Pretinsul lor respect ascundea o uneltire josnică pentru nimicirea Lui. Ei prinseseră această ocazie pentru a obține condamnarea Lui, gândind că, oricare l-ar fi hotărârea, aveau posibilitatea să-L acuze. Dacă ar fi achitat-o pe femeie, putea să fie acuzat că disprețuiește legea lui Moise. Dacă ar fi

declarat-o vrednică de moarte, putea să fie acuzat de către romani că își asumă o autoritate care le aparține numai lor.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 460 (cap. 50: *Printre curse*).

2. IMAGINEA REALĂ DEZVĂLUITĂ

LUNI, 28 APRILIE

a. Cum a răspuns Isus minciunii fariseilor? Ioan 8:6 u.p.

Ioan 8:6 u.p.: „...Dar Isus S-a plecat în jos și scria cu degetul pe pământ.”

„Isus a privit o clipă scena — victima tremurând, acoperită de ocară, demnitarii cu fața aspră, fără pic de milă omenească. Spiritul Său de nepătată curăție S-a cutremurat în fața acestui tablou. Știa bine pentru care motiv fusese adus acest caz în fața Lui. El citea în inimă și cunoștea caracterul și istoria vieții fiecăruia dintre cei care stăteau în fața Lui. Chiar acești așa-ziși paznici ai dreptății conduseseră victima la păcat, ca să-l poată întinde o cursă lui Isus. Fără să dea vreun semn că a auzit întrebarea lor, El S-a plecat și, îndreptându-și privirea în jos, a început să scrie pe pământ.” – Idem.

b. Cum a demonstrat Isus că înșiși acuzatorii nu erau lipsiți de păcat – și ce au făcut ei atunci? Ioan 8:7-9

Ioan 8:7-9: „Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.” Apoi S-a plecat iarăși și scria cu degetul pe pământ. Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simțit muștrați de cugetul lor și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă. Și Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc.”

„Acuzatorii fuseseră înfrânți. Acum, când haina pretensei lor sfințenii fuse se sfâșiată, ei au rămas în fața Nemărginitei Curății vinovați și condamnați. Tremurau ca nu cumva nelegiuirile ascunse ale vieții lor să fie descoperite mulțimii și unul câte unul, cu fruntea și ochii plecați, s-au furișat, lăsându-și victima singură cu Mântuitorul milostiv.” – Idem.

c. În general, ce ar trebui să învățăm noi toți din cuvintele lui Isus adresate acuzatorilor? Luca 6:42.

Luca 6:42: „Sau cum poți să zici fratelui tău: „Frate, lasă-mă să-ți scot paiul din ochi”, și, când colo, tu nu vezi bârna din ochiul tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.”

„Sunt persoane care se grăbesc în dorința lor de a reforma lucrurile care lor li se par a fi greșite. Ei cred că ar trebui să fie aleși să ia locul celor care au făcut greșeli. Ei subapreciază ce au făcut lucrătorii aceștia, în timp ce alții se

uitau și criticau. Prin acțiunile lor ei zic: „Eu pot face lucruri mari. Pot conduce lucrarea cu succes.” Acelora care cred că știu atât de bine să evite greșelile, am însărcinarea să le spun: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați”. (Matei 7:1). Voi poate veți evita greșeli în unele puncte, dar în alte lucruri sunteți în primejdia de a face erori grave, care vor fi foarte greu de îndreptat și care vor aduce confuzie în lucrare. Greșelile acestea ar putea aduce mai multă vătămare ca acelea pe care le-au făcut frații voștri.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 7, p. 279 (*Considerație pentru cei care se luptă cu greutăți*).

3. O ACȚIUNE NEAȘTEPTATĂ

MARȚI, 29 APRILIE

a. **Ce întrebare i-a pus Isus femeii după plecarea acuzatorilor ei – și cum a fost afectată viața ei de modul în care El a gestionat problema? Ioan 8:10, 11**

Ioan 8:10, 11: „Atunci S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis: „Femeie, unde sunt pâ râșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?” „Nimeni, Doamne”, I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești.”

„Femeia stătuse înaintea lui Isus, ghemuindu-se de frică. Cuvintele Sale: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea”, ajunseseră la urechile ei ca o sentință la moarte. Ea nu îndrăznea să-și ridice ochii către fața Mântuitorului, ci își aștepta moartea în tăcere. Cu uimire, văzu cum acuzatorii ei pleacă fără un cuvânt și teribil de buimăciți; apoi ajunseră la ea acele cuvinte pline de speranță: „Nici Eu nu te condamn. Du-te și să nu mai păcătuiești”. Inima i se topi și, aruncându-se la picioarele lui Isus, își declară, suspinând, dragostea plină de recunoștință și își mărturisii păcatele, vărsând lacrimi amare.

Acesta a fost pentru ea începutul unei noi vieți, o viață de curățenie și pace, devotată lui Dumnezeu. Prin ridicarea acestui suflet căzut, Isus a săvârșit o minune mai mare decât aceea a vindecării celei mai cumplite boli fizice; El a vindecat o maladie spirituală care duce la moarte veșnică. Această femeie care s-a pocăit a devenit una dintre cele mai statornice urmașe ale Sale. Ea și-a arătat recunoștința pentru îndurarea Sa iertătoare printr-un devotament și o iubire jertfitoare de sine. Pentru această femeie păcătoasă, lumea nu avusese decât dispreț și silă; însă Celui fără de păcat I-a fost milă de slăbiciunea ei și îi întinse mâna în ajutor. Când fariseii ipocriți au acuzat-o, Isus a îndemnat-o: „Du-te și să nu mai păcătuiești”. – *Divina vindecare*, p. 89 („Du-te și nu mai păcătuiești”).

„Iertând-o pe această femeie și încurajând-o să ducă o viață mai bună, caracterul lui Isus strălucește în frumusețea neprihănirii desăvârșite. Deși nu acoperă păcatul, nici nu micșorează simțul vinovăției, El nu caută să condamne, ci să mântuiască. Lumea avea numai dispreț și batjocură pentru femeia aceasta păcătoasă, dar Isus îi spune cuvinte de mângâiere și nădejde.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 462 (cap. 50: *Printre curse*).

b. Descrieți efectul harului salvator al lui Isus. Luca 7:37-40, 47, 48

Luca 7:37-40, 47, 48: „Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa fariseului: a adus un vas de alabastru cu mir mirositor și stătea înapoi, lângă picioarele lui Isus, și plângea. Apoi a început să-l stropească picioarele cu lacrimile ei și să le șteargă cu părul capului ei; le săruta mult și le ungea cu mir. Când a văzut lucrul acesta, fariseul care-L poftise și-a zis: „Omule, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de El: că este o păcătoasă.” Isus a luat cuvântul și i-a zis: „Simone, am să-ți spun ceva.” „Spune, Învățătorule”, l-a răspuns el... ⁴⁷⁻⁴⁸De aceea îți spun: păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin iubește puțin.” Apoi a zis femeii: „Iertate îți sunt păcatele!”

„Isus cunoaște împrejurările în care evoluează fiecare suflet. Cu cât este mai mare vinovăția păcătosului, cu atât mai multă nevoie are acesta de Mântuitorul. Inima Sa plină de iubire și compasiune divină bate cu cea mai mare putere mai ales pentru cel care este prins în modul cel mai deznădăduit în capcanele vrăjmașului. El a semnat actele de eliberare a neamului omenesc cu propriul Său sânge.” – *Divina vindecare*, p. 89 („Du-te și nu mai păcătu!”)

4. MÂNGÂIERE RĂSPÂNDITĂ LARG

MIERCURI, 30 APRILIE

a. Ce trebuie să ne caracterizeze atitudinea, în special în relația cu ceilalți – și numai cum este posibil acest lucru? 2 Corinteni 1:3-5.

2 Corinteni 1:3-5: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz! Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos avem parte din belșug și de mângâiere.”

„Împrejurările au puțin de-a face cu experiențele sufletului. Spiritul nutrit este cel care dă culoare tuturor acțiunilor noastre. Un om care este în pace cu Dumnezeu și cu semenii lui nu poate ajunge nenorocit. În inima sa nu se va găsi invidie; bănuiala rea nu-și va găsi locul acolo; ura nu poate exista. Inima care este în armonie cu Dumnezeu se va înălța mai presus de necazurile și încercările acestei vieți.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 488 (*Apărând interesele fraților*).

„Prin suferință a căpătat Isus lucrarea de mângâiere. În toate durerile omenirii, El era Cel care suferea. Și „prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” (Isaia 63:9; Evrei 2:18). Fiecare suflet care a intrat în această lucrare are privilegiul de a se împărtăși de suferințele Sale.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 13 (*„Ferice de cei ce plâng...”*)

b. Descrieți unica speranță și privilegiul pe care le avem de a merge pe urmele lui Hristos. 2 Corinteni 1:6, 7

2 Corinteni 1:6, 7: „Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea și mântuirea voastră; dacă suntem mângâiați, suntem pentru mângâierea voastră, care se arată prin faptul că răbdați aceleași suferințe ca și noi. Și nădejdea noastră pentru voi este neclintită, pentru că știm că, dacă aveți parte de suferințe, aveți parte și de mângâiere.”

„Dacă nu simțiți că e o onoare de a fi părtaș la suferințele lui Hristos; dacă nu simțiți o povară pe suflet pentru cei care sunt gata să piară; dacă nu sunteți dispuși să jertfiți pentru a economisi mijloace pentru lucrarea care trebuie să fie făcută, nu va fi loc pentru voi în Împărăția lui Dumnezeu. Avem nevoie să fim părtași cu Hristos la suferințele Sale și la lepădarea Sa de Sine la fiecare pas.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 103 (*Un motiv pentru serviciu*).

c. Descrieți calitatea cea mai necesară credincioșilor din timpul întregii solii îngerești. 1 Corinteni 13:13, 4-8.

1 Corinteni 13:13, 4-8: „Acum, dar, rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea... ⁴⁻⁸Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.”

„Caracteristicile cele mai necesare, pentru a fi cultivate de poporul care ține poruncile lui Dumnezeu, sunt: răbdarea și îndelunga îndurare, pacea și iubirea. Când lipsește iubirea, are loc o pierdere de neînlocuit...” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 398 (*Iubire între frați*).

5. RESTAURARE BLÂNDĂ

JOI, 1 MAI

a. Cum vor acționa adevărații credincioși dacă un creștin cade în păcat – spre deosebire de ceea ce fac adesea credincioșii cu o inimă prefăcută? Galateni 6:1-3; Romani 15:1-3.

Galateni 6:1-3: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos. Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșală singur.”

Romani 15:1-3: „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine.”

„Să nu uităm că lucrarea de restaurare trebuie să fie sarcina noastră. Lucrarea aceasta nu trebuie să fie făcută cu îngâmfare, în mod oficial, stăpânitor. Nu spuneți prin felul vostru de purtare: „Am puterea și o voi folosi” și nu aruncați acuzații asupra celui greșit. Lucrarea de îndreptare faceți-o „în spiritul blândeții; luând seama la tine însuși, ca nu cumva și tu să fii ispitit”. Lucrarea pusă înaintea noastră, ca să o facem pentru frații noștri, nu este aceea de a-i da la o parte, de a-i împinge la descurajare sau disperare, spunându-le: „M-ați dezamăgit, și nu am să mai încerc să vă ajut”. Acela care-și dă aere de om plin de înțelepciune și putere, și calcă în picioare pe cel apăsător și tulburat, și care tânjește după ajutor, manifestă spiritul fariseului și se înfășoară în mantia propriei sale demnități, fabricate de el însuși. În spiritul său el îi mulțumește lui Dumnezeu pentru faptul că nu este ca alți oameni, presupunând că purtarea sa este vrednică de cinste și că el este prea tare pentru a fi ispitit. Dar, „dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșală singur.” – *Mărturii pentru comunitate*, p. 398 (*Iubire de frați*).

„Nu este un adevărat urmaș al lui Hristos acela care, întorcând privirea, se îndepărtează de cel care a greșit, lăsându-l să-și urmeze neîmpiedicat calea spre ruină. Cei care se grăbesc să-i acuze pe alții și, plini de râvnă, îi aduc în fața justiției sunt adesea mai vinovați în propria viață decât cei pe care îi acuză. Oamenii îl urăsc pe păcătos, în timp ce iubesc păcatul. Hristos urăște păcatul, dar îl iubește pe păcătos. Acesta va fi spiritul celor care Îl urmează. Iubirea creștină e înceată la mustrare, grăbită să observe pocăința, gata să ierte, să încurajeze, să-l așeze pe cel greșit pe calea sfințeniei și să-i întărească pașii pe acest drum.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 462 (cap. 50: *Printre curse*).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 2 MAI

1. Explicați capcana pe care cărturarii și fariseii au pregătit-o lui Isus.
2. Cum au manifestat evreii ipocriți un aparent respect față de lege?
3. Ce au fost forțați evreii acuzatori să recunoască despre ei înșiși?
4. Descrieți speranța acordată femeii păcătoase care a fost nedreptățită.
5. Cum pot fi mai asemănător cu Isus când am de-a face cu suflete greșite?

Isus, Lumina Lumii

Verset de memorat: „Isus le-a vorbit din nou, și a zis: „Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, pp. 405–409 (cap.75: *Umblați în lumină*).

„Așa cum luna și stelele din sistemul nostru solar strălucesc prin lumina reflectată a soarelui, tot astfel, în măsura în care învățătura lor este adevărată, marii gânditori ai lumii reflectă razele Soarelui Neprihănirii. Fiecare licărire de gând, fiecare fulger al intelectului, vine de la Lumina lumii.” — *Educația*, p. 13 (subcap. *Sursa și țelul adevăratei educații*).

1. AMINTIND CREAȚIA

DUMINICĂ, 4 MAI

a. Ce a creat Dumnezeu în prima zi a creației? Geneza 1:3–5

Geneza 1:3-5: „Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.”

„La început, Cuvântul creator a făcut ca lumina să lumineze în întuneric.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 464 (cap. 51: „Lumina lumii”).

b. Cine a fost prezent la crearea lumii — nu doar ca un simplu observator, ci ca participant activ? Geneza 1:1, 2; Ioan 1:1, 2; Coloseni 1:16

Geneza 1:1, 2: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.”

Ioan 1:1, 2: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu.”

Coloseni 1:16: „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.”

„La început, Dumnezeu a fost revelat în toate lucrările creației. Hristos a fost Cel care a întins cerurile și a pus temeliiile pământului... El a umplut pământul cu frumusețe și aerul cu cântec. Și pe toate lucrurile de pe pământ, din aer și cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 20 (cap. 1: *Dumnezeu cu noi*).

„Mâna care susține lumile în spațiu, mâna care menține în aranjament ordonat și activitate neobosită toate lucrurile din universul lui Dumnezeu, este mâna care a fost pironită pe cruce pentru noi.” – *Educația*, p. 132 (subcap. *Știința și Biblia*).

2. LUMINĂ ÎN DEȘERT

LUNI, 5 MAI

- a. Cum au fost călăuziți copiii lui Israel în pustie? Exodul 13:21, 22**
Explicați prezența învăluită în stâlpul de nor și stâlpul de foc.
Exodul 13:21 (prima parte); 1 Corinteni 10:1–4

Exodul 13: 21, 22: „Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții.”

Exodul 13:21 p.p.: „Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor... iar noaptea într-un stâlp de foc...”

1 Corinteni 10:1-4: „Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Hristos.”

„În manifestarea lui Dumnezeu față de poporul Său, lumina a fost întotdeauna un simbol al prezenței Sale. La cuvântul creator de la început, lumina a strălucit din întuneric. Lumina a fost ascunsă în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, conducând marile oști ale lui Israel.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 464 (cap. 51: „*Lumina lumii*”).

- b. Ce este scris despre prezența lui Hristos cu Israel în pustie și ce protecție a promis Dumnezeu poporului Său? Psalmii 105:39; Isaia 4:5, 6**

Psalmii 105:39: „A întins un nor, ca să-i acopere, și focul, ca să lumineze noaptea.”

Isaia 4:5, 6: „Domnul va așeza, peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum, ziua, și un foc de flăcări strălucitoare,

noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost, o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii.”

„Într-unul dintre cele mai frumoase și mângâietoare pasaje din profeția lui Isaia, se face referire la stâlpul de nor și de foc pentru a reprezenta grija lui Dumnezeu față de poporul Său în marea luptă finală cu puterile răului.”
— Patriarhi și profeți, p. 283 (cap. 25: Exod).

c. Cum S-a manifestat Hristos la Sinai și cum au reacționat Moise și poporul? Exodul 19:16–18; 20:18, 19; Evrei 12:21

Exodul 19:16–18: „A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trâmbița răsună cu putere, și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă. Moise a scos poporul din tabără, spre întâmpinarea lui Dumnezeu, și s-au așezat la poalele muntelui. Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se coborâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere.”

Exodul 20:18, 19: „Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui care fumega. La priveliștea aceasta, poporul tremura și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: „Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.”

Evrei 12:21: „Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare încât Moise a zis: „sunt îngrozit și tremur!”

„Slava Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui” în fața mulțimii adunate... Semnele prezenței lui Iehova erau atât de înfricoșătoare, încât oștile lui Israel au tremurat de frică și au căzut cu fețele la pământ înaintea Domnului.” — Patriarhi și profeți, p. 304 (cap. 27: Legea dată lui Israel).

„Atât de glorios a fost dezvăluirea prezenței [lui Hristos], încât nu putea fi suportată de omul muritor. Moise, care a fost atât de mult favorizat de Dumnezeu, a exclamat: ‘Mă înspăimânt și tremur.’ Dar Dumnezeu l-a întărit să suporte această glorie minunată și să aducă de pe munte o reflexie a acesteia pe fața sa, astfel încât poporul să nu poată privi neclintit spre el.” — Fii și fiice ale lui Dumnezeu, p. 225 (6 august).

3. LUMINA ÎN LOCUINȚA LUI DUMNEZEU

MARȚI, 6 MAI

a. Cum Și-a manifestat Hristos prezența în tabernacol? Exodul 40:34, 35

Exodul 40:34, 35: „Atunci norul a acoperit Cortul întâlnirii, și slava Domnului a umplut Cortul. Moise nu putea să intre în Cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui, și slava Domnului umplea Cortul.”

„Cu un viu interes, mulțimile lui Israel s-au adunat împrejur ca să privească construcția cea sfântă. În timp ce contemplau scena cu o satisfacție plină de respect, stâlpul de nor plutea deasupra sanctuarului și, coborând, l-a învăluit. „Și slava Domnului umplea cortul”. (Exodul 40:34). Avea loc o descoperire a măririi divine și, pentru un timp, nici chiar Moise nu a putut intra. Cu o profundă emoție, poporul privea semnul ce arăta că lucrarea mâinilor lor a fost primită. N-a avut loc o demonstrație zgomotoasă a bucuriei. O teamă sfântă îi stăpânea pe toți. Dar bucuria inimilor lor se revărsa în lacrimi de bucurie și, în taină, ei șopteau cuvinte solemne de mulțumire pentru că Dumnezeu a binevoit să locuiască cu ei...

Deasupra tronului milei se afla Șechina, manifestarea prezenței divine, iar dintre heruvimi, Dumnezeu făcea cunoscut voia Lui. Soliile divine erau uneori aduse la cunoștința marelui preot printr-o voce din nor. Alteori, o lumină se odihnea asupra îngerului din dreapta, ceea ce însemna aprobare sau primire, sau o umbră, un nor, se așeza pe cel din stânga, pentru a descoperi dezaprobarea sau respingerea.” — *Patriarhi și profeți*, p. 348 (Cap. 30: Cortul și serviciile lui).

b. Ce s-a întâmplat mai târziu, când templul a fost consacrat?

2 Cronici 7:1

2 Cronici 7:1: „Când și-a isprăvit Solomon rugăciunea, s-a coborât foc din cer și a mistuit arderea de tot și jertfele, și slava Domnului a umplut casa.”

„Un sanctuar splendid a fost construit, conform modelului arătat lui Moise pe munte și apoi prezentat de Domnul lui David. Sanctuarul pământesc a fost făcut asemenea celui ceresc. În plus față de heruvimii de pe capacul chivotului, Solomon a făcut alți doi îngeri de dimensiuni mai mari, care stăteau la fiecare capăt al chivotului, reprezentând îngerii cerești care păzesc mereu legea lui Dumnezeu. Este imposibil să descriem frumusețea și splendoarea acestui tabernacol. Acolo, la fel ca în tabernacol, chivotul sacru a fost purtat într-o ordine solemnă și reverențioasă și a fost așezat în locul său sub aripile celor doi heruvimi măreți care stăteau pe podea.

Corul sacru și-a unit vocile cu toate felurile de instrumente muzicale, în laude aduse lui Dumnezeu. Și în timp ce vocile în armonie, cu instrumentele muzicale, răsunau prin templu și se răspândeau prin aerul Ierusalimului, norul slavei lui Dumnezeu a luat în stăpânire casa, așa cum umpluse anterior tabernacolul. ‘Și s-a întâmplat, când preoții au ieșit din locul sfânt, norul a umplut casa Domnului, așa încât preoții nu au putut să stea să slujească din cauza norului, căci slava Domnului a umplut casa Domnului’.” — *Spiritual Gifts*, vol. 4a, pp. 113, 114. (*Istoria mântuirii*, p. 194)

a. Ce mesaj al lui Hristos din Ioan 8:12 ne aduce o mare speranță?

Ioan 8:12: „Isus le-a vorbit din nou și a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”

„Nu teologii erudiți au fost cei care au înțeles acest adevăr și s-au angajat să-l proclame. Dacă aceștia ar fi fost veghetori credincioși, cercetând cu sârguință și rugăciune Scripturile, ar fi cunoscut timpul din noapte; profețiile li s-ar fi deschis și ar fi înțeles evenimentele pe cale să se întâmple. Dar nu au ocupat această poziție, iar mesajul a fost dat unor oameni mai simpli... Cei care se îndepărtează de lumina pe care Dumnezeu a dat-o sau care neglijează să o caute atunci când le este la îndemână sunt lăsați în întuneric.” — *Tragedia Veacurilor*, p. 312 (capitolul 17: *Vestitorii dimineții*).

„Domnul a făcut toate pregătirile necesare pentru ca noi să avem o experiență bogată, abundentă și plină de bucurie. Ioan scrie despre Hristos, spunând: ‘În El era viață; și viața era lumina oamenilor.’ Viața este asociată cu lumina, iar dacă nu avem lumină de la Soarele Neprihănirii, nu putem avea viață în El. Dar această lumină a fost pusă la dispoziția fiecărui suflet, și doar atunci când ne îndepărtăm de lumină vine întunericul asupra noastră. Isus a spus: ‘Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.’ În lumea din jurul nostru nu poate exista viață fără lumină. Dacă soarele și-ar retrace strălucirea, toată vegetația și viața animală ar înceta să mai existe. Acest lucru ilustrează faptul că nu putem avea viață spirituală decât dacă ne așezăm sub razele Soarelui Neprihănirii. Dacă punem o plantă înfloritoare într-o cameră întunecată, aceasta se va ofili și va muri curând; la fel, putem avea viață spirituală, dar o putem pierde trăind într-o atmosferă de îndoială și întuneric.” — *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 281 (1 octombrie).

b. Ce siguranță avem atunci când ne întoarcem la Isus?

2 Corinteni 3:18

2 Corinteni 3:18: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.”

„Așa cum o floare se întoarce spre soare pentru ca razele sale luminoase să ajute la desăvârșirea frumuseții și simetriei sale, tot așa ar trebui ca urmașii lui Hristos să se întoarcă spre Soarele Neprihănirii, pentru ca lumina cerului să strălucească asupra lor, desăvârșindu-le caracterul și oferindu-le o experiență profundă și durabilă în lucrurile lui Dumnezeu. Este dincolo de puterea noastră de a concepe binecuvântările care ne sunt puse la îndemână prin Hristos, dacă ne unim efortul omenesc cu harul divin.” — *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 26 (20 ianuarie).

„Oricine, cu un scop sincer, caută să facă voia lui Dumnezeu, luând în serios lumina deja primită, va primi o lumină mai mare; unui astfel de suflet

îi va fi trimisă o stea de strălucire cerească pentru a-l călăuzi în tot adevărul.”
— *Tragedia Veacurilor*, p. 312 (capitolul 17: *Vestitorii dimineții*).

5. STRĂLUCIND ÎN INIMILE NOASTRE

JOI, 8 MAI

a. Cum putem fi înălțați de referința inspiratoare a lui Pavel la Lumina lumii? 2 Corinteni 4:6

2 Corinteni 4:6: „Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.”

„Lăsați ca gândurile mărețe despre Dumnezeu să vă cuprindă mintea. Lăsați ca viața voastră să fie legată prin legături ascunse de viața lui Isus. Cel care a poruncit luminii să strălucească din întuneric este dispus să strălucească în inima voastră, pentru a da lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu în fața lui Isus Hristos. Duhul Sfânt va lua lucrurile lui Dumnezeu și vi le va arăta, transmițându-le ca o putere vie în inima ascultătoare. Hristos vă va conduce la pragul Infinitului. Puteți contempla slava dincolo de văl și le puteți dezvălui oamenilor suficiența Celui care trăiește veșnic pentru a mijloci pentru noi.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 149 (cap. 12: *Cerând pentru a da*).

„Revelația propriei Sale slave sub forma umanității va aduce cerul atât de aproape de oameni, încât frumusețea care împodobește templul interior va fi văzută în fiecare suflet în care locuiește Mântuitorul. Oamenii vor fi cuceriiți de slava unui Hristos care locuiește în ei. Și prin curenți de laudă și mulțumire din partea multor suflete câștigate astfel pentru Dumnezeu, slava se va întoarce la Marele Dătător.

‘Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine.’ (Isaia 60:1). Acest mesaj este dat celor care ies în întâmpinarea Mirelui. Hristos vine cu putere și mare slavă. Vine cu slava Sa și cu slava Tatălui. Vine cu toți îngerii sfinți cu El. În timp ce toată lumea este cufundată în întuneric, va fi lumină în fiecare locuință a sfinților. Ei vor prinde primele raze ale celei de-a doua veniri a Sa. Lumina nepătată va străluci din splendoarea Sa, iar Hristos, Răscumpărătorul, va fi admirat de toți cei care L-au slujit. În timp ce cei răi fug din fața prezenței Sale, urmașii lui Hristos vor se bucura.” — *Ibid.*, pp. 420, 421 (cap. 29: *În întâmpinarea Mirelui*).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 9 MAI

1. Ce ne învață Biblia despre Dumnezeu în lucrarea creației?
2. Descrie cum S-a dezvăluit Isus pe Sine Însuși poporului Său în pustie.
3. Cum a strălucit lumina lui Hristos în cortul întâlnirii și în templu?
4. Descrie cum S-a dezvăluit Isus pe Sine Însuși la consacrarea templului.
5. Cum Se descoperă Hristos nouă și prin noi?

Lumina respinsă – sau reflectată?

Verset de memorat: „Domnul este lumina și mântuirea mea. De cine să mă tem?” (Psalmii 27:1 p.p.)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 7, pp. 18-28 (*Lucrarea pentru membrii bisericii*).

„Hristos este ‘Lumina care luminează pe orice om venind în lume.’ (Ioan 1:9). Așa cum prin Hristos fiecare ființă umană are viață, tot astfel prin El fiecare suflet primește o rază de lumină divină.” – *Educație*, p. 29 (*Legătura educației cu răscumpărarea*).

1. LUMINA PROFETIZATĂ

DUMINICĂ, 11 MAI

a. Cum S-a referit Duhul Sfânt la Isus prin intermediul lui Isaia? Isaia 49:6

Isaia 49:6: „El zice: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.”

b. Cum L-a identificat Simeon pe Isus când a fost adus la templu pentru dedicare – și la ce ar trebui să ne determine acest lucru să reflectăm? Luca 2:32.

Luca 2:32: „Lumina care să lumineze Neamurile și slava poporului Tău, Israel.”

„Bătrânul Simeon, în templul în care Hristos învăța acum, vorbise despre El ca fiind ‘o lumină spre luminarea Neamurilor și spre slava poporului Tău Israel.’ (Luca 2:32). Prin aceste cuvinte, el aplica o profeție bine cunoscută întregului Israel. Prin profetul Isaia, Duhul Sfânt declarase: ‘Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel; de aceea Te pun să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea Mea până la marginile pământului.’ (Isaia 49:6, NTR). Această profeție era în general înțeleasă ca fiind vorba despre Mesia, iar când Isus a spus: ‘Eu sunt Lumina lumii,’ oamenii nu puteau să nu recunoască revendicarea Lui de a fi Cel Făgăduit.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 465 (cap. 51: *Lumina lumii*).

„O, ce lecție este această minunată poveste din Betleem! Cum mustră necredința noastră, mândria și autosuficiența noastră! Cum ne avertizează să fim atenți, ca nu cumva, prin indiferența noastră vinovată, să nu discernem semnele timpului și astfel să nu cunoaștem ziua cercetării noastre!” — *Tragedia Veacurilor*, p. 315 (cap. 17: *Vestitorii dimineții*).

2. LUMINA RESPINSĂ

LUNI, 12 MAI

a. Cum au reacționat conducătorii evrei la misiunea lui Hristos?

Ioan 1:11; 8:13

Ioan 1:11: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.”

Ioan 8:13: „La auzul acestor vorbe, fariseii I-au zis: „Tu mărturisești despre Tine însuși: deci mărturia Ta nu este adevărată.”

„Întreaga viață și învățăturile lui Hristos au fost lecții continue de umilință, bunăvoință, virtute și lepădare de sine. Aceasta a fost o mustrare constantă pentru spiritul de neprihănire de sine și de exigență manifestat de evrei. Satan i-a condus până acolo încât păreau să aibă o furie la simpla menționare a lucrărilor minunate ale lui Hristos, care atrăgeau atenția oamenilor de la ei. În cele din urmă, au început să creadă că El era un impostor, iar orice mijloc pe care îl puteau născoci pentru a scăpa de El ar fi fost o virtute pentru ei.” — *Spiritual Gifts*, vol. 4a, p. 117.

b. Ce explicații clare le-a oferit Isus fariseilor necredincioși — și cum au răspuns aceștia? **Ioan 8:14–18**

Ioan 8:14-18: „Drept răspuns, Isus le-a zis: „Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi, totuși mărturia Mea este adevărată; căci Eu știu de unde am venit și unde Mă duc, dar voi nu știți nici de unde vin, nici unde Mă duc. Voi judecați după înfățișare; Eu nu judec pe nimeni. Și chiar dacă judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Tatăl, care M-a trimis, este cu Mine. În Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată: deci despre Mine însumi mărturisesc Eu, și despre Mine mărturisește și Tatăl, care M-a trimis.”

„[Fariseii] erau ignorați cu privire la caracterul divin și misiunea lui [Hristos] deoarece nu cercetaseră profețiile despre Mesia, așa cum era privilegiul și datoria lor să facă. Nu aveau nicio legătură cu Dumnezeu și cu Cerul și, prin urmare, nu au înțeles lucrarea Mântuitorului lumii. Deși primiseră cele mai convingătoare dovezi că Isus era acel Mântuitor, au refuzat să-și deschidă mințile pentru a înțelege. La început, își pusese în inimile împotriva Lui și refuzaseră să creadă cele mai puternice dovezi ale divinității Sale, iar, ca urmare, inimile lor au devenit mai împietrite până când au fost hotărâți să nu creadă și să nu-L accepte.” — *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, pp. 354, 355.

c. Ce contrast evident a spus Isus că există între El și fariseii necredincioși? Ioan 8:19–23

Ioan 8:19-23: „*Ei l-au zis deci: „Unde este Tatăl Tău?” Isus a răspuns: „Voi nu Mă cunoașteți nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu. Dacă M-ați cunoaște pe Mine, ați cunoaște și pe Tatăl Meu.” Isus a spus aceste cuvinte pe când învăța pe norod în Templu, în locul unde era vistieria; și nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că încă nu-l sosise ceasul. Isus le-a mai spus: „Eu Mă duc, și Mă veți căuta și veți muri în păcatul vostru; acolo unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni.” Atunci iudeii au zis: „Doar n-o avea de gând să Se omoare, de zice: „Unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni!” „Voi sunteți de jos”, le-a zis El, „Eu sunt de sus: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta.”*

d. Care urma să fie consecința fatală a respingerii lui Hristos de către conducătorii evrei? Ioan 8:24; Matei 23:38

Ioan 8:24: „*De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.*”

Matei 23:38: „*Iată că vi se lasă casa pustie.*”

3. DOUĂ CATEGORII DE ASCULTĂTORI

MARȚI, 13 MAI

a. După ce au fost avertizați că ar putea muri în păcatele lor, ce au cerut fariseii lui Isus — și de ce? Ioan 8:25 (prima parte)

Ioan 8:25 p.p.: „*Cine ești Tu?”, l-au zis ei.*”

„Părănd să ignore cuvintele Lui, L-au întrebat: „Cine ești Tu?” Ei erau hotărâți să-L forțeze să Se declare Hristosul. Apariția și lucrarea Sa erau atât de diferite de așteptările poporului, încât, după cum credeau dușmanii Săi vicleni, o declarație directă despre Sine ca Mesia ar fi dus la respingerea Lui ca impostor.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 465 (cap. 51: *Lumina lumii*).

b. Cum le-a răspuns Mântuitorul — dezvăluindu-Și legătura extraordinară cu Tatăl? Ioan 8:25 (ultima parte), 26–29

Ioan 8:25 u.p., 26-29: „*Isus le-a răspuns: „Ceea ce de la început vă spun că sunt...”* ²⁶⁻²⁹ *Am multe de zis despre voi și de osândit în voi; dar Cel ce M-a trimis este adevărat; și Eu, ce am auzit de la El, aceea spun lumii.” Ei n-au înțeles că le vorbea despre Tatăl. Isus deci le-a zis: „Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-l este plăcut.”*

„Hristos nu a deviat niciodată de la loialitatea față de principiile legii lui Dumnezeu. Nu a făcut niciodată ceva contrar voinței Tatălui Său. În fața îngerilor, a oamenilor și a demonilor, El putea rosti cuvinte care, de pe orice alte buze, ar fi fost blasfemie: „Fac întotdeauna ceea ce-L este plăcut.” (Ioan 8:29). Zi de zi, timp de trei ani, dușmanii Lui L-au urmărit, încercând să găsească vreo pată în caracterul Său. Satan, împreună cu toată confederația lui de îngeri răi, a căutat să-L învingă; dar nu au găsit nimic în El prin care să câștige avantaj. Chiar și demonii au fost forțați să mărturisească: „Tu ești Sfântul lui Dumnezeu.” – *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 8, p. 208 (*Domnul Hristos, exemplul nostru*).

c. Descrieți umblarea zilnică a lui Hristos cu Tatăl Său – și cum trebuie să reflectăm această experiență. Ioan 15:10; Efeseni 2:4–6

Ioan 15:10: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.”

Efeseni 2:4–6: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.”

„Așa cum Isus a fost în natura umană, tot astfel intenționează Dumnezeu ca urmașii Săi să fie. În puterea Lui, trebuie să trăim viața de puritate și noblete pe care Mântuitorul a trăit-o.” – Ibid., p. 289 (*Cunoașterea care lucrează transformarea*).

„Viața Mântuitorului pe pământ, deși trăită în mijlocul conflictului, a fost o viață de pace. În timp ce dușmani furioși îl urmăreau neîncetat, El a spus: „Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, căci fac întotdeauna ceea ce-L este plăcut.” (Ioan 8:29). Nicio furtună de mânie omenească sau satanică nu putea tulbura calmul acelei comuniuni perfecte cu Dumnezeu.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 15, 16 („Ferice de cei blânzi...”).

4. LUMINA REFLECTATĂ

MIERCURI, 14 MAI

a. În timp ce Hristos a rostit adevăruri tăioase fariseilor, cum au influențat cuvintele Sale pe ascultătorii sinceri – și de ce ne poate încuraja acest lucru astăzi? Ioan 8:30

Ioan 8:30: „Pe când vorbea Isus astfel, mulți au crezut în El.”

„Hristos știa cum să acționeze într-un mod calm, inteligent, și să zădărnicească planurile lor de a-L condamna. Cuvintele Domnului erau ca săgeți ascuțite care mergeau direct la țintă și răneau inimile acuzatorilor Săi. De fiecare dată când Hristos se adresa oamenilor, fie că publicul era mare sau mic, cuvintele Lui aveau un efect salvator asupra sufletelor unora dintre ascultătorii Săi. Niciun mesaj care a ieșit vreodată de pe buzele lui Hristos nu era destinat să fie pierdut. Fiecare cuvânt pe care l-a rostit punea o nouă responsabilitate asupra celor care îl auzeau.

Lucrătorii care dau lumii ultimul mesaj de îndurare, care prezintă adevărul cu sinceritate și se bazează pe Dumnezeu pentru putere, nu trebuie să se teamă niciodată că eforturile lor sunt zadarnice. Nimeni nu poate spune că săgeata adevărului nu a mers la țintă și nu a pătruns în sufletul celor care ascultă. Deși niciun ochi omenesc nu poate vedea zborul săgeții adevărului, și nicio ureche omenească nu poate auzi strigătul sufletului rănit, totuși adevărul a tăiat tăcut calea spre inimă. Dumnezeu a vorbit sufletului, iar în ziua judecății finale, lucrătorul lui Dumnezeu va sta cu trofeele harului răscumpărător pentru a da onoare lui Hristos, căruia I se cuvine onoarea. Dumnezeu, care vede în ascuns, va răsplăti pe față pe cei care au proclamat adevărul în numele Său.” — *The Signs of the Times*, 6 februarie 1896.

b. Pe lângă lucrători, cine mai este binecuvântat prin reflectarea luminii din cer? Psalmii 27:1; 147:15; Isaia 55:10, 11

Psalmii 27:1: „Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică?”

Psalmii 147:15: „El își trimite poruncile pe pământ, cuvântul Lui aleargă cu iuteală mare.”

Isaia 55:10, 11: „Căci, după cum ploaia și zăpada se coboară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăsească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.”

„Bărbații care nu sunt chemați la lucrarea pastorală trebuie să fie încurajați să lucreze pentru Stăpân, conform abilităților lor. Sute de bărbați și femei care acum sunt inactivi ar putea face o lucrare acceptabilă. Ducând adevărul în casele prietenilor și vecinilor lor, ei ar putea face o lucrare mare pentru Stăpânul. Dumnezeu nu face diferență între persoane. El va folosi creștini umili și devotați, chiar dacă nu au primit o educație atât de temeinică ca alții. Aceștia să se angajeze în slujire pentru El prin lucrare din casă în casă. Stând lângă vatră, ei pot — dacă sunt umili, discreți și evlavioși — să facă mai mult pentru a satisface nevoile reale ale familiilor decât ar putea face un pastor hirotonit.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 7, p. 21 (*Lucrarea pentru membrii bisericii*).

5. ROBIE VERSUS LIBERTATE

JOI, 15 MAI

a. Ce le-a spus Isus iudeilor care L-au acceptat? Ioan 8:31, 32. În contrast, cum nu au putut necredincioșii să vadă singura condiție care ne eliberează de păcat? Ioan 8:33–36

Ioan 8:31, 32: „Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.”

Ioan 8:33–36: „*Ei l-au răspuns: „Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: „Veți fi slobozi!”? „Adevărat, adevărat vă spun”, le-a răspuns Isus, „că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururi în casă; fiul, însă, rămâne pururi. Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.”*

„[Fariseii] erau în cel mai rău fel de robie—stăpâniți de spiritul răului.

Fiecare suflet care refuză să se predea lui Dumnezeu este sub controlul unei alte puteri. Nu-i aparține lui însuși. Poate vorbi despre libertate, dar se află în cea mai deplorabilă sclavie. Nu i se permite să vadă frumusețea adevărului, pentru că mintea lui este sub controlul lui Satan. În timp ce se amăgește că urmează propriile judecăți, de fapt ascultă de voința prințului întinericului. Hristos a venit să spargă lanțurile sclaviei păcatului de pe suflet.

În lucrarea de răscumpărare nu există constrângere. Nicio forță externă nu este folosită. Sub influența Duhului lui Dumnezeu, omul este lăsat liber să aleagă cui vrea să-i slujească. În schimbarea care are loc atunci când sufletul se predă lui Hristos, se găsește cel mai înalt sentiment de libertate. Expulzarea păcatului este un act al sufletului însuși. Este adevărat că nu avem puterea de a ne elibera de sub controlul lui Satan; dar, atunci când dorim să fim eliberați de păcat și, în marea noastră nevoie, strigăm după o putere din afara și mai presus de noi, puterile sufletului sunt umplute cu energia divină a Duhului Sfânt și ascultă de poruncile voinței în împlinirea voii lui Dumnezeu.

Singura condiție prin care libertatea omului este posibilă este aceea de a deveni una cu Hristos. ‘Adevărul vă va face slobozi’; iar Hristos este adevărul. Păcatul poate triumfa doar slăbind mintea și distrugând libertatea sufletului. Supunerea față de Dumnezeu înseamnă restaurare la adevăratul sine—la gloria și demnitatea autentică a omului. Legea divină, la care suntem aduși în supunere, este ‘legea libertății.’ (Iacov 2:12).”— *Hristos, Lumina Lumii*, p. 465 (cap. 51: *Lumina lumii*).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 16 MAI

1. Explicați semnificația cuvintelor lui Simeon despre Isus.
2. Descrieți modul în care cărturarii și fariseii L-au tratat pe Hristos.
3. Ce avea să se întâmple cu națiunea lor din cauza respingerii lui Isus?
4. Cum răspund sufletele sincere chemării lui Hristos—atât atunci, cât și acum?
5. Explicați conceptul de „libertate” în lumina adevărului Evangheliei.

Isus și Avraam

Verset de memorat: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat.” (Ioan 8:56)

Recomandare pentru studiu: *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 269–271, 330–332 (cap. În zilele din urmă; cap. Talanții: Alți talanți); *Experiențe și Viziuni*, pp. 149–153 (*Planul de mântuire*).

„[Avraam] a înălțat cea mai arzătoare rugăciune, cerând ca, înainte de a muri, să poată vedea pe Mesia. Și L-a văzut pe Hristos.” — *Hristos Lumina Lumii*, p. 468 (cap. 51: „*Lumina lumii*”).

1. FIIL LUI AVRAAM

DUMINICĂ, 18 MAI

a. Ce pretenție repetau fariseii continuu? Ioan 8:33, 39 p.p. Totuși, ce dovedește o astfel de afiliere? Ioan 8:39 u.p., 56; Romani 9:6–8.

Ioan 8:33, 39 p.p.: „Ei l-au răspuns: „Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: „Veți fi slobozi!”?”³⁹ „Tatăl nostru”, l-au răspuns ei, „este Avraam.”

Ioan 8:39 u.p, 56: „Isus le-a zis: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam...⁵⁶ Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat.”

Romani 9:6–8: „Dar aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere Cuvântul lui Dumnezeu. Căci nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel; și, măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam; ci este scris: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele.” Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.”

„Fariseii declaraseră că ei sunt copiii lui Avraam. Isus le-a spus că această pretenție putea fi susținută numai făcând lucrările lui Avraam. Adevărații copii ai lui Avraam aveau să trăiască la fel ca el, o viață de ascultare de Dumnezeu. Ei n-ar fi căutat să-L omoare pe Acela care rostea adevărul dat de Dumnezeu. Complotând împotriva lui Hristos, rabinii nu făceau faptele lui Avraam. Simpla descendență din Avraam nu avea nicio valoare. Fără o legătură spirituală cu el, care s-ar fi descoperit în manifestarea aceluiași spirit și săvârșirea aceluiași fapte, ei nu erau copiii lui.

Principiul acesta rămâne valabil și într-o problemă care a agitat multă vreme lumea creștină — problema succesiunii apostolice. Descendența din Avraam era dovedită nu prin nume și legături de rudenie, ci prin asemănarea în caracter. Tot astfel și succesiunea apostolică se întemeiază nu pe transmiterea autorității ecleziastice, ci pe înrudirea spirituală. O viață condusă de spiritul apostolilor, de spiritul, credința și învățătura adevărului predicat de ei — aceasta este dovada adevărată a succesiunii apostolice. Aceasta este ceea ce face din oameni urmași ai primilor învățători ai Evangheliei.” — *Hristos Lumina Lumii*, pp. 466, 467 (cap. 51: „*Lumina lumii*”).

2. NU CE SE LĂUDAU A FI

LUNI, 19 MAI

a. Deși evreii erau descendenți naturali ai lui Avraam, ai cărui fii au devenit ei, de fapt, atunci când L-au respins pe Hristos? Ioan 8:41–44.

Ioan 8:41-44: „Voi faceți faptele tatălui vostru.” Ei l-au zis: „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.” Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.”

„Isus a tăgăduit că iudeii erau fiii lui Avraam. El a zis: „Voi faceți faptele tatălui vostru”. Batjocoritori, ei au răspuns: „Noi nu suntem copii născuți din desfrânare; avem un singur Tată, pe Dumnezeu” (Ioan 8:41). Cuvintele acestea, ca aluzie la împrejurările nașterii Sale, intenționau să fie ca un atac împotriva lui Hristos în fața acelor care începuseră să creadă în El. Isus nu a luat seama la această insinuire josnică și a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu” (Ioan 8:42).

Faptele dovedeau legătura lor cu acela care era un mincinos și un ucigaș. „Voi aveți de tată pe diavolul”, le-a zis Isus, „și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr... Pentru că spun adevărul, nu Mă credeți”. (Ioan 8:44, 45). Faptul că Isus spunea adevărul, și îl spunea cu atâta siguranță, era motivul pentru care El nu era primit de conducătorii iudeilor. Adevărul era acela care îi ofensa pe acești oameni plini de îndreptățire de sine. Adevărul demasca falsitatea rătăcirii, condamna învățătura și practicile lor și era rău primit. Mai bine închideau ochii față de adevăr decât să se umilească și să-și mărturisească rătăcirea. Nu iubeau adevărul. Nu-l doreau, cu toate că era adevăr.” — *Hristos Lumina Lumii*, p. 467 (cap. 51: „*Lumina lumii*”).

- b. Ce ne face pe noi copii ai lui Avraam – și cum au arătat conducătorii iudei că ei nu erau cu adevărat copii ai lui Avraam? Galateni 3:6–9; Ioan 8:40.

Galateni 3:6-9: „Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.” Înțelegeți și voi, dar, că fiii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.” Așa că cei ce se bazează pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.”

Ioan 8:40: „Dar acum căutați să Mă omorâți pe Mine, un Om care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut.”

„Căci voi nu ați primit duhul de robie ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: Ava! adică Tatăl!” (Romani 8:15). Spiritul de robie este creat prin căutarea de a trăi în conformitate cu religia legală, prin străduința de a îndeplini pretențiile legii cu propriile noastre puteri. Există speranță pentru noi doar atunci când intrăm sub legământul avraamic, care este legământul harului prin credință în Hristos Isus. Evanghelia propovăduita lui Avraam, prin care el avea speranță, a fost aceeași evanghelie care ni se propovăduiește astăzi, prin care noi avem speranță. Avraam s-a uitat la Isus, care este și Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre.” — *The Youth's Instructor*, 22 septembrie 1892.

3. CARACTERUL LUI HRISTOS

MĂRȚI, 20 MAI

- a. Cărei întrebări nu au putut răspunde vrăjmașii lui Isus cu privire la caracterul Său nepătat? Ioan 8:46 p.p.

Ioan 8:46 p.p.: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?”

„În viața Sa pe pământ, Hristos a dezvoltat un caracter perfect, El a ascultat perfect de poruncile Tatălui Său. Venind în lume în formă umană, devenind supus legii, dezvăluind oamenilor că El le-a purtat boala, întristarea, vina lor, El nu a devenit păcătos. În fața fariseilor, El a putut spune: „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?” Nu s-a găsit nicio pată de păcat asupra Lui. El a stat înaintea lumii, Mielul fără pată al lui Dumnezeu.” — *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 25.

„Isus a trăit legea în fața cerului, în fața lumilor necăzute și în fața oamenilor păcătoși. Înaintea îngerilor, a oamenilor și a demonilor, El rostise, fără să poată fi contrazis, cuvinte care de pe orice alte buze ar fi fost o hulă: „Totdeauna fac ce-l este plăcut”. — *Hristos Lumina Lumii*, pp. 467, 468 (cap. 51: „Lumina lumii”).

b. În afară de ceea ce a spus Isus ca Fiul omului, ce declară Scriptura despre caracterul lui Hristos? Evrei 4:15; 1 Petru 1:18, 19.

Evrei 4:15: „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.”

1 Petru 1:18, 19: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.”

„Credința oamenilor în Hristos ca Mesia nu trebuia să se sprijine pe dovezi vederii și ei să creadă în El datorită atracțiilor Sale personale, ci datorită excelenței caracterului găsită în El, care nu fusese niciodată găsită și nici nu putea fi găsită în altcineva.” – *The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 7, p. 904.

c. Cum suntem noi atinși de viața lui Isus? Filipeni 2:6–8.

Filipeni 2:6-8: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.”

„Nu a pășit Exemplul nostru pe o cale grea, de abnegație, de sacrificiu de sine și de umilință, pentru a ne salva? În lucrarea Sa, El S-a confruntat cu dificultăți, a trecut prin dezamăgiri și a îndurat rușinea și suferința pentru a ne mântui. Și noi să refuzăm să urmăm calea pe care ne-a arătat-o Împăratul slavei? Să ne plângem de dificultățile drumului și de încercările cu care ne confruntăm în lucrarea de a învinge pentru noi, în locul nostru, când ne amintim de suferințele Mântuitorului?” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 371 (*Umilirea lui Hristos*).

4. CARACTERUL URMAȘILOR LUI HRISTOS MIERCURI, 21 MAI

a. Care este scopul tuturor urmașilor lui Hristos? 1 Petru 1:13–16.

1 Petru 1:13-16: „De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”.

„Lucrarea noastră este să ne străduim să atingem în sfera noastră de acțiune perfecțiunea pe care Hristos a atins-o în viața Sa pe pământ în fiecare fază a caracterului.” – *That I May Know Him*, p. 130.

b. Cum putem ajunge această țintă? Evrei 12:1–4; Galateni 5:6 u.p.; Filipeni 3:12–15; 4:13.

Evrei 12:1-4: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă, dar, cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului.”

Galateni 5:6 u.p. „... ci credința care lucrează prin dragoste.”

Filipeni 3:12-15: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înaintea, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gândul acesta, dar, să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârșiți; și, dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință.”

Filipeni 4:13: „Pot totul în Hristos care mă întărește.”

„Cum putem ajunge la perfecțiunea specificată de Domnul și Salvatorul nostru Isus Hristos – Marele nostru Învățător? Putem să îndeplinim cerința Lui și să ajungem la un standard atât de înalt? Putem, altfel Hristos nu ne-ar fi poruncit să facem acest lucru. El este dreptatea noastră. În umanitatea Sa, El a mers înaintea noastră și a lucrat pentru noi perfecțiunea caracterului. Trebuie să avem credința în Acela care lucrează prin iubire și purifică sufletul. Perfecțiunea caracterului se bazează pe ceea ce este Hristos pentru noi. Dacă depindem constant de meritele Mântuitorului nostru și mergem pe urmele Lui, vom fi ca El, curați și neîntinați.” – Ibid.

c. Cum putem noi să devenim puri și fără cusur înaintea lui Dumnezeu? Romani 5:18–20; Evrei 10:14.

Romani 5:18-20: „...Astfel, dar, după cum printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți. Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.”

Evrei 10:14: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.”

„Domnul Hristos îi iartă numai pe cei ce se pocăiesc, dar pe aceia pe care îi iartă îi face mai întâi să se pocăiască.” – *Solii Alese*, vol. 1, pp. 393, 394 (Ro, p. 193: *Neprihănirea atribuită*).

„Cel păcătos trebuie să privească fără încetare la Golgota și, cu credința simplă a unui copil, trebuie să își găsească liniștea în meritele lui Hristos, primind neprihănirea Sa și crezând în harul Său. ...

Ce dragoste este aceasta — ce dragoste minunată și de nepătruns — care L-a determinat pe Hristos să moară pentru noi, pe când eram încă niște păcătoși! Ce pierdere mare este pentru sufletul care înțelege cerințele serioase ale Legii, și totuși nu reușește să înțeleagă harul lui Hristos, care face mult mai mult!” – *Ibid.*, p. 384 (Ro, p. 189, *Hristos, centrul soliei*).

5. CARACTERUL NOSTRU DEVINE CA AL LUI

JOI, 22 MAI

a. Cum este făcută sigură chemarea și alegerea noastră?

2 Petru 1:4–11; Apocalipsa 19:8.

2 Petru 1:4-11: „Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățat de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

Apocalipsa 19:8: „Și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat.” (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.)”

„Dumnezeu cere acum același lucru pe care i l-a cerut lui Adam, o ascultare desăvârșită, o neprihănire deplină, fără nicio pată, fără niciun cusur înaintea ochilor Săi. Dumnezeu să ne ajute să împlinim tot ce este cerut de Legea Sa. Nu putem să facem lucrul acesta fără acea credință care aduce neprihănirea lui Hristos în practica vieții de zi cu zi.” – *Solii Alese*, vol. 2, p. 381 (ro, p. 220: *Îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos*).

„Atâta timp cât domnește Satan, avem de supus eul și de învins păcate obișnuite; atâta timp cât va dăinui viața, nu va fi loc de oprire și nici punct pe

care, atingându-l, să spunem: Am atins desăvârșirea. Sfințirea este rezultatul ascultării unei vieți întregi.”— *Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 560, 561 (cap. 55: *Schimbare prin har*).

„Trebuie să realizăm că, prin credința în El, este privilegiul nostru să fim părtași naturii divine și astfel să scăpăm de corupția care este în lume prin poftă. Atunci suntem curățați de orice păcat, de toate defectele de caracter. Nu trebuie să păstrăm nici o singură tendință păcătoasă...”

Pe măsură ce devenim părtași naturii divine, tendințele ereditare și cultivate spre rău sunt îndepărtate din caracter și suntem făcuți o putere vie pentru bine. Aflând mereu despre Învățătorul divin, împărtășindu-ne zilnic cu natura Lui, cooperăm cu Dumnezeu pentru a învinge ispitele lui Satan. Dumnezeu lucrează și omul lucrează, pentru ca omul să fie una cu Hristos, așa cum Hristos este una cu Dumnezeu. ...

Dumnezeu este Cel care ne dă puterea de a birui. Cei care aud vocea Lui și ascultă de poruncile Lui sunt făcuți capabili să formeze caractere drepte.”
—*The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 7, p. 943.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 23 MAI

1. De ce nu puteau fariseii să pretindă viața veșnică pe baza descendenței lor de sânge – și nici vreunul din zilele noastre să aibă încredere în descendență sau ADN ca semn al mântuirii?
2. Explicați caracteristicile adevăraților copii ai lui Avraam.
3. Ce a putut să declare Hristos cu privire la caracterul Său?
4. Ce scop este pus în fața fiecărui creștin?
5. Cum putem fi găsiți perfecți și fără vină înaintea lui Dumnezeu?

Isus și orbul din naștere

Verset de memorat: „Apoi, Isus a zis: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd să vadă și cei ce văd să ajungă orbi.” (Ioan 9:39)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, pp. 570–575

(„Nu pot să mă cobor).

„Istoria vieții lui Iov arătase că suferința este adusă de Satan, dar că, prin ea, Dumnezeu Își aduce la îndeplinire planurile harului Său.”— *Hristos Lumina Lumii*, p. 471 (cap. 51: „*Lumina lumii*”).

1. ÎNȚELEGERE GREȘITĂ

DUMINICĂ, 25 MAI

a. Ce întrebare au adresat ucenicii lui Isus când l-au văzut pe omul care fusese născut orb? Ioan 9:1, 2.

Ioan 9:1, 2: „Când trecea, Isus a văzut pe un orb din naștere. Ucenicii Lui L-au întrebat: „Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?”

b. Ce idee greșită cu privire la suferință era susținută atât de iudei cât și de ucenici și cum a profitat Satan de aceasta? Ioan 9:34 p.p.

Ioan 9:34 p.p.: „Tu ești născut cu totul în păcat”, i-au răspuns ei...”

„În general, iudeii credeau că păcatul e pedeapsă în viața aceasta. Orice suferință era privită ca pedeapsă pentru vreo faptă rea, fie a suferindului, fie a părinților lui. Este adevărat că orice suferință vine din călcarea Legii lui Dumnezeu, dar adevărul acesta fusese răstălmăcit. Satan, autorul păcatului și al urmărilor lui, îi făcuse pe oameni să creadă că suferințele și moartea vin de la Dumnezeu — ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului. Din cauza aceasta, acela asupra căruia căzuse vreo suferință sau vreo nenorocire mare mai avea pe deasupra și povara de a fi privit ca un mare păcătos.

„În felul acesta, era pregătită calea între iudei să-L lepede pe Isus. Acela care “suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui” era privit de iudei ca fiind “pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit”; și ei și-au întors fața de la El.”— *Hristos Lumina Lumii*, p. 471 (cap. 51: „*Lumina lumii*”).

a. Ce răspuns al lui Isus a adus lumină cu privire la suferință și păcat? Ioan 9:3–5.

Ioan 9:3-5: „Isus a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze. Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii.”

„Credința iudeilor cu privire la relația dintre păcat și suferință era împărtășită și de ucenicii lui Hristos. În timp ce le-a corectat rătăcirea, Isus nu le-a explicat cauza suferinței omului, ci le-a spus care va fi urmarea. Din cauza ei, urma să se descopere lucrările lui Dumnezeu. „Cât timp sunt în lume”, a zis El, „sunt Lumina lumii.”— *Hristos Lumina Lumii*, p. 471 (cap. 51: „Lumina lumii”).

b. Ce a făcut Isus la scurt timp după aceea și cum a cooperat orbul cu El? Ioan 9:6, 7.

Ioan 9:6, 7: „După ce a zis aceste vorbe, a scuipat pe pământ și a făcut tină din scuipat. Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta și i-a zis: „Du-te de te spală în scaldătoarea Siloamului” (care tâlmăcit înseamnă: Trimis). El s-a dus, s-a spălat și s-a întors văzând bine.”

„Apoi, după ce a uns ochii orbului, l-a trimis să se spele în scaldătoarea Siloamului, și vederea omului a fost restabilită. În felul acesta, Isus a răspuns la întrebarea ucenicilor în mod practic, după cum răspundea de obicei la toate întrebările care l se puneau din curiozitate. Ucenicii nu erau chemați să discute cine a păcătuit sau n-a păcătuit, ci să înțeleagă puterea și mila lui Dumnezeu manifestate, dând orbului vederea. Era ușor de înțeles că nu era putere de vindecare în tină sau în scaldătoarea la care orbul a fost trimis să se spele, ci puterea era în Hristos.”—Ibid.

c. Descrieți reacțiile variate ale vecinilor omului vindecat — și relați conversația care a urmat între el și vecinii săi. Ioan 9:8–12.

Ioan 9:8-12: „Vecinii și cei ce-l cunoscuseră mai înainte ca cerșetor, ziceau: „Nu este acesta cel ce ședea și cerșea?” Unii ziceau: „El este.” Alții ziceau: „Nu; dar seamănă cu el.” Și el însuși zicea: „Eu sunt.” Deci i-au zis: „Cum ți s-au deschis ochii?” El a răspuns: „Omul acela, căruia l se zice Isus, a făcut tină, mi-a uns ochii și mi-a zis: „Du-te la scaldătoarea Siloamului și spală-te.” M-am dus, m-am spălat și mi-am căpătat vederea.” „Unde este Omul acela?”, l-au întrebat ei. El a răspuns: „Nu știu.”

„Vecinii tânărului și cei care îl cunoscuseră mai înainte, pe când era orb, ziceau: „Nu este acesta cel ce ședea și cerșea?” Ei priveau la el cu îndoială, deoarece, de când i se deschisese ochii, înfățișarea lui se schimbase și se făcuse mai strălucitoare și el părea un alt om. Întrebarea aceasta trecea de la unul la altul. Unii ziceau: „El este”; alții: „Seamănă cu el”. Dar cel care primise marea binecuvântare a pus capăt discuției, zicând: „Eu sunt”. —Ibid., pp. 471, 472 (cap. 51: „Lumina lumii”).

3. ÎNDOIALA SE INTENSIFICĂ

MARȚI, 27 MAI

a. La cine l-au dus conducătorii iudei pe omul care se născuse orb – și de ce? În ce zi a fost el vindecat? Ioan 9:13, 14.

Ioan 9:13, 14: „Au adus la farisei pe cel ce fusese orb mai înainte. Și era o zi de Sabat când făcuse Isus tină și-i deschisese ochii.”

b. Descrieți reacția fariseilor. Ioan 9:15, 16.

Ioan 9:15, 16: „Din nou, fariseii l-au întrebat și ei cum și-a căpătat vederea. Și el le-a zis: „Mi-a pus tină pe ochi, m-am spălat, și văd.” Atunci unii din farisei au început să zică: „Omul acesta nu vine de la Dumnezeu, pentru că nu ține Sabatul.” Alții ziceau: „Cum poate un Om păcătos să facă asemenea semne?” Și era dezbinare între ei.”

„Fariseii sperau să demonstreze că Isus este păcătos și deci nu este El Mesia. Ei nu știau că tocmai Cel care făcuse Sabatul și cunoștea toate îndatoririle față de ziua sfântă era Acela care îl vindecase pe orb. Ei se arătau foarte zeloși pentru păzirea Sabatului, dar plănuiau uciderea tocmai în ziua aceea.” — *Hristos Lumina Lumii*, p. 472 (cap. 51: „Lumina lumii”).

c. Pe cine au chemat fariseii ca să mărturisească despre omul care fusese vindecat? Ioan 9:18, 19.

Ioan 9:18, 19: „Iudeii n-au crezut că fusese orb și că își căpătase vederea, până n-au chemat pe părinții lui. Și când i-au venit părinții, i-au întrebat: „Acesta este fiul vostru care spuneți că s-a născut orb? Cum, dar, vede acum?”

„[Fariseii] i-au chemat pe părinții lui și i-au întrebat, zicând: „Acesta este fiul vostru care spuneți că s-a născut orb?”

Omul însuși era acolo și declara că fusese orb și că își căpătase vederea, dar fariseii mai bine ar fi tăgăduit dovezile știute chiar de ei decât să admită că greșeau. Atât de puternică este prejudecata, atât de diformă este neprihănirea fariseică! —Ibid.

d. Cum suntem noi avertizați împotriva răului așa de mare de a avea o opinie preconcepută? Proverbe 18:13.

Proverbe 18:13: „Cine răspunde fără să fi ascultat, face o prostie și își trage rușinea.”

„Sunt mulți cei care pun propria lor interpretare în cele ce au auzit, făcând ca gândul exprimat să fie cu totul diferit de ceea ce vorbitorul s-a străduit să exprime. Unii, auzind prin mijlocul propriilor lor prejudecăți sau presupuneri, înțeleg problema așa cum doresc ei să fie — cam cum s-ar potrivi mai bine scopului lor.”— *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 695 (*Rapoarte nefondate*).

4. CONFRUNTAT CU INTIMIDAREA

MIERCURI, 28 MAI

- a. Cum au încercat fariseii să intimideze părinții omului care fusese născut orb — și ce au răspuns ei? Ioan 9:20, 21. De ce au dat ei un răspuns evaziv? Ioan 9:22, 23.

Ioan 9:20, 21: „Drept răspuns, părinții lui au zis: „Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede acum sau cine i-a deschis ochii, nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă, el singur poate vorbi despre ce-l privește.”

Ioan 9:22, 23: „Părinții lui au zis aceste lucruri pentru că se temeau de iudei; căci iudeii hotărâseră acum că, dacă va mărturisi cineva că Isus este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: „Este în vârstă, întrebați-l pe el.”

„Fariseii mai aveau o singură speranță, și anume să-i intimideze pe părinții omului. Cu aparentă sinceritate, ei au întrebat: „Cum dar vede acum?” Părinții se temeau să nu se compromită, deoarece se hotărâse ca oricine va mărturisi că Isus este Hristosul „să fie dat afară din sinagogă”, adică să fie exclus din sinagogă treizeci de zile. În acest timp, nici copiii nu puteau fi circumciși, nici morții nu puteau să fie plânși în casa celui vinovat. Condamnarea aceas-ta era privită ca o mare nenorocire și, dacă cel vinovat nu se pocăia, urma o pedeapsă și mai grea. Deși marea lucrare săvârșită pentru fiul lor îi convinsese pe părinți, ei au răspuns: „Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede acum sau cine i-a deschis ochii nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă, el singur poate vorbi despre ce-l privește”. În felul acesta, au aruncat orice răspundere de la ei asupra fiului lor, deoarece nu îndrăzneau să-L mărturisească pe Hristos.”— *Hristos Lumina Lumii*, pp. 472, 473 (cap. 51: „Lumina lumii”).

- b. Când suntem presați de intimidare, ce trebuie să avem în vedere? Psalmii 118:6.

Psalmii 118:6: „Domnul este de partea mea, nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?”

„Stați fermi și nu săvârșiți niciodată o faptă rea doar pentru a evita să fiți numiți lași. Nu îngăduiți ca ironiile, amenințările, observațiile disprețuitoare să vă determine să vă călcați pe conștiință nici în cel mai mic detaliu.” – *Principiile Fundamentale ale Educației Creștine*, p. 93 (*Primejdia de a citi cărți de ficțiune, neinspirate*).

„Adevăratul caracter creștin trebuie să fie marcat de fermitate în urmărirea scopului, de o hotărâre dărză, care să nu poată fi influențată sau învinsă de pământ sau de iad. Cel care nu este orb față de atracțiile onorurilor lumesci, indiferent la amenințări și insensibil la ispite va fi doborât pe neașteptate de atacurile lui Satan.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, pp. 543, 544 (*Avertizări și mustrări*).

„Ne vom confrunta cu cea mai aprigă împotrivire din partea adventiștilor care se opun Legii lui Dumnezeu, dar, asemenea constructorilor de pe zidurile Ierusalimului, nu trebuie să ne lăsăm distrași de la lucrarea noastră și împiedicați de zvonuri, de mesageri care caută discuții sau controverse sau de amenințări menite să ne intimideze, de publicarea neadevărurilor sau de orice alte uneltiri pe care Satan le-ar putea instiga..” – *Ibid.*, vol. 3, p. 574 („*Nu pot să mă cobor*”).

5. ISTORIA SE REPETĂ

JOI, 29 MAI

- a. Descrieți situația cu care trebuie să se confrunte poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu – și cum trebuie să răspundem la ea.**
Apocalipsa 12:17; Fapte 4:18–20.

Apocalipsa 12:17: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.”

Fapte 4:18-20: „Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu niciun chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus. Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.”

„Pe măsură ce lupta se extinde în domenii noi și mintea oamenilor este atrasă către Legea lui Dumnezeu, cea călcată în picioare, Satan se agită. Puterea care însoțește solia nu face decât să-i mânie și mai mult pe aceia care se împotrivesc. Conducătorii spirituali vor face eforturi aproape supraomenești pentru a îndepărta lumina ca să nu lumineze peste turma lor. Prin toate mijloacele pe care le au la dispoziție, vor încerca să interzică discutarea acestor probleme vitale. Biserica va face apel la brațul cel mai puternic al puterii civile și papistașii și protestanții se vor uni în această lucrare. Pe măsură ce mișcarea pentru impunerea duminicii devine mai îndrăznească

și mai hotărâtă, va fi chemată în ajutor legea împotriva celor ce păzesc porunca a patra. Ei vor fi amenințați cu amenzi și închisoare, iar unora le vor fi oferite poziții cu influență și alte beneficii și avantaje, cu condiția să renunțe la credința lor. Dar răspunsul lor statornic va fi: „Arătați-ne din Cuvântul lui Dumnezeu răstăcirea noastră”, același răspuns pe care l-a dat și Luther în împrejurări asemănătoare. Aceia care sunt târâți înaintea tribunalelor aduc o puternică susținere a adevărului, iar unii care aud sunt conduși să ia poziție pentru păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu. În felul acesta, lumina va fi adusă multor mii de suflete care altfel n-ar putea cunoaște nimic despre aceste adevăruri.” — *Tragedia Veacurilor*, p. 607 (cap. 38: *Ultima avertizare*).

b. În fața opoziției, ce trebuie să avem mereu în vedere? Ioan 9:39; Fapte 4:33; Matei 10:28.

Ioan 9:39: „Apoi Isus a zis: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi.”

Fapte 4:33: „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.”

Matei 10:28: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.”

„[Apostolii] nu puteau fi împiedicați sau intimidați prin amenințări.”
— *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 48 (cap. 5: *Darul Duhului*).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 30 MAI

1. Cum îi judecau liderii iudei pe bolnavi și pe cei suferinzi?
2. Cine și ce l-a vindecat cu adevărat pe orb?
3. De ce au devenit confuzi vecinii omului orb?
4. Cu ce situație a trebuit să se confrunte tânărul după vindecare?
5. Cum să evit să cad în capcana în care au căzut părinții lui?

Darul Sabatului Întâi Sabat, 7 iunie 2025

pentru două Case de Rugăciune în Tamil Nadu, India

Dovezile arheologice indică faptul că încă din anul 2600 î.Hr., civilizația urbanizată a Indului locuia deja pe subcontinentul cunoscut astăzi sub numele de India. Principala influență religioasă aici a fost mult timp hinduismul (79,8%), urmat de islam (14,2%), creștinism (2,3%), sikhism (1,7%) și altele. Deși există rapoarte despre unele contacte cu Mișcarea de Reformă Adventistă de Ziua a Șaptea încă din anii 1920 și 1950, în 1987 nordul Indiei a fost reprezentat oficial pentru prima dată la sesiunea de delegați a Conferinței Generale AZSMR.

Cel mai sudic stat al Indiei, Tamil Nadu, este considerat o forță atât în industrie, cât și în agricultură. Lucrarea Domnului este stabilită aici de mulți ani, dar, având în vedere populația vastă de peste 72 de milioane de locuitori din acest stat, este nevoie de o extindere mai largă a activității misionare.

Conform recensământului indian din 2001, satul Pattiveeranpatti avea o populație de 7.744 de locuitori. Rata medie de alfabetizare este de 83%, mai mare decât media națională de 59,5% (ceea ce este favorabil pentru distribuirea de literatură).

Principala sursă de trai în această zonă este cafeaua, urmată de banane, portocale, cardamom, piper și alte condimente. Pallapatti este un sat mare, cu o populație de 13.701 locuitori.

Din 1998, munca neobosită a unui evanghelist din Periyaklam a contribuit la creșterea numărului de membri ai bisericii, în special în aceste două zone. Diverse provocări au făcut foarte dificilă supraviețuirea în case închiriate, astfel că, în acest moment, frații din satele Pattiveeranpatti și Pallapatti au nevoie de propriile lor locuri de închinare.

Spiritul Profetiei menționează în mod specific India ca un loc în care „milioane și milioane nu au auzit niciodată de Dumnezeu sau de dragostea Lui descoperită în Hristos. Este dreptul lor să primească această cunoaștere. Ei au drept egal cu noi la mila Mântuitorului.” – *Educație*, p. 263 (*Lucrarea vieții*).

Prin urmare, îi rugăm cu respect pe frații și surorile noastre din întreaga lume să ofere sprijinul lor generos pentru a construi faruri de lumină pentru ca Domnul să strălucească aici. „Cu lucrarea de apărare a poruncilor lui Dumnezeu și de dregere a spărturii care a fost făcută în Legea Sa, noi trebuie să împletim mila pentru omenirea suferindă. Trebuie să dăm pe față cea mai mare iubire pentru Dumnezeu; trebuie să înălțăm monumentul Lui de aduce-re aminte.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol 6, p.83 (*La drumuri și la garduri*).

Vă mulțumim, și fie ca Domnul să binecuvânteze darurile și dăruitorii!

Frații și surorile voastre din Pattiveeranpatti și Pallapatti

Înfruntând orbirea spirituală

Verset de memorat: „De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului va fi iertat, dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.” (Matei 12:31-32)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, pp. 489–497 (cap. 62: *O răscruce în acceptarea adevărului*).

„Nu Dumnezeu este acela care orbește ochii oamenilor sau care le împletrește inima. El le trimite lumină pentru a-și îndepărta greșelile și a-i conduce pe cărări sigure; dar, prin lepădarea acestei lumini, ochii au ajuns să orbească și inima să se împletrească.”— *Hristos Lumina Lumii*, p. 322 (cap. 33: *Cine sunt frații mei?*).

1. INTEROGATORIU RELUAT

DUMINICĂ, 1 Iunie

- a. După ce l-au chemat pentru a doua oară pe tânărul căruia Isus i-a restabilit vederea, ce au încercat fariseii să-l oblige să facă?
Ioan 9:24.

Ioan 9:24: „Fariseii au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: „Dă slavă lui Dumnezeu: noi știm că Omul acesta este un păcătos.”

„Fariseii vedeau că ei înșiși fac publicitate faptei lui Isus. Nu puteau să nege minunea. Orbul era plin de bucurie și recunoștință; el privea lucrurile minunate ale naturii și era plin de încântare văzând frumusețea pământului și a cerului. El le-a povestit fără sfială experiența sa fariseilor și ei au încercat iarăși să-l aducă la tăcere, zicând: „Dă slavă lui Dumnezeu; noi știm că Omul acesta este un păcătos”. Adică: Nu mai spune că Omul acesta ți-a dat vederea. Dumnezeu a făcut lucrul acesta.”— *Hristos Lumina Lumii*, p. 473 (cap. 51: „Lumina lumii”).

- b. Ce argument de necontestat a prezentat tânărul? Ioan 9:25.

Ioan 9:25: „El a răspuns: „Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd.”

a. Ce l-au întrebat fariseii din nou pe tânărul căruia îi fusese restabilită vederea – și care era scopul lor real? Ioan 9:26.

Ioan 9:26: „Iarăși l-au întrebat: „Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?”

„[Fariseii] au întrebat iarăși: „Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?” Prin multe vorbe au încercat să-l încurce, așa încât să-l facă să creadă că s-a înșelat. Satan și îngerii lui erau de partea fariseilor și uneau puterile și iscusința lor cu mintea omenească, pentru a contracara influența lui Hristos. Ei încercau să șteargă convingerile care se tot adânceau în multe minți.” — *Hristos Lumina Lumii*, p. 473 (cap. 51: „*Lumina lumii*”).

b. Cum le-a răspuns tânărul – și cine a stat de partea sa ca să-l inspire? Ioan 9:27.

Ioan 9:27: „Acum v-am spus”, le-a răspuns el, „și n-ați ascultat. Pentru ce voiți să mai auziți încă o dată? Doar n-ați vrea să vă faceți și voi ucenicii Lui!”

„Îngerii lui Dumnezeu se aflau acolo, pentru a-l întări pe omul a cărui vedere fusese redată.

Fariseii nu-și dădeau seama că au de-a face cu altcineva, nu numai cu omul needucat, care se născuse orb; ei nu îl cunoșteau pe Acela cu care se luptau. Lumina dumnezeiască strălucea în adâncul sufletului celui orb. În timp ce fățarnicii aceștia încercau să-l facă să-și piardă credința, Dumnezeu l-a ajutat să arate, prin puterea și ascutimea răspunsurilor, că nu poate fi prins în cursă.” — *Ibid.*, pp. 473, 474 (cap. 51: „*Lumina lumii*”).

c. Cum suntem noi asigurați de același ajutor astăzi? Luca 12:11, 12.

Luca 12:11, 12: „Când vă vor duce înaintea sinagogilor, înaintea dregătorilor și înaintea stăpânilor, să nu vă îngrijorați cum veți răspunde pentru apărarea voastră, nici ce veți vorbi; căci Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce va trebui să vorbiți.”

„Acum, cu Bibliile voastre, trebuie să mergeți înaintea lui Dumnezeu, să le deschideți înaintea Lui și să vă rugați cu stăruință. Aveți nevoie ca înțelegerea voastră să fie luminată; trebuie să știți, cu certitudine, care sunt adevăratele principii ale adevărului, iar atunci când vă confrunțați cu oponenți, nu va trebui să îi înfrunțați prin propria voastră putere. Îngerul lui Dumnezeu va sta chiar lângă voi pentru a vă ajuta să răspundeți la fiecare întrebare care vi se poate pune. Dar, în același timp, Satan va sta chiar lângă oponenții voștri, pentru a-i stârni să spună lucruri greu de suportat, cu scopul de a vă provoca să vorbiți fără chibzuință; însă lăsați conversația voastră să fie de așa natură încât Satan să nu poată folosi cuvintele voastre împotriva voastră.” — *The Review and Herald*, 3 mai 1887.

- a. **Neputând să-l înșele pe tânărul vindecător, cum l-au înjosit fariseii – și cum s-a manifestat o astfel de ignoranță de-a lungul istoriei?**
Ioan 9:28, 29; 1 Corinteni 1:18, 19, 26–28.

Ioan 9:28, 29: „Ei l-au ocărat și i-au zis: „Tu ești ucenicul Lui, noi suntem ucenicii lui Moise. Știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, dar Acesta nu știm de unde este.”

1 Corinteni 1: 18, 19, 26-28: „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebulă pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: „Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți” ... ²⁶⁻²⁸De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt.”

„În fiecare generație, Dumnezeu a avut pentru Biserica Sa un adevăr special și o lucrare specială. Adevărul care este ascuns înțelepților și celor prevăzători ai lumii, este descoperit celor umili și asemenea copiilor. El cere sacrificiu de sine. El are bătălii de purtat și biruințe de câștigat. De aceea, la început, au fost puțini cei care i s-au alăturat. Iar aceștia au fost întâmpinați cu opoziție și dispreț de către mai marii acestei lumi și de către o Biserică ce s-a acomodat lumii.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 78 (cap. 5: Asemenea unui grăunte de muștar).

„Marii conducători ai gândirii religioase din această generație aduc laude și înalță monumente aceluia care au semănat, cu veacuri în urmă, sămânța adevărului. Dar nu se întorc, oare, astăzi mulți de la această lucrare, spre a călca în picioare ceea ce a răsărit și a crescut din aceeași sămânță? Se repetă și astăzi, ceea ce s-a spus în vechime: „Știm că Dumnezeu a vorbit cu Moise, dar acesta [Hristos în solul trimis de El] nu știm de unde este.” (Ioan 9:29). Și la fel ca în primele veacuri, adevărurile deosebite pentru zilele noastre nu se găsesc la cei investiți cu autoritate ecleziastică, ci la bărbații și femeile care nu se socotesc prea învățați și nici prea înțelepți ca să mai creadă în Cuvântul lui Dumnezeu.” – *Ibid.*, p. 79.

- b. **Ce exemplu putem învăța din mărturia sinceră a tânărului, împreună cu alți credincioși cinstiți în Hristos? Ioan 9:30–33; Fapte 4:19, 20.**

Ioan 9:30-33: „Aici este mirarea”, le-a răspuns omul acela, „că voi nu știți de unde este, și totuși El mi-a deschis ochii. Știm că Dumnezeu n-ascultă pe păcătoși; ci, dacă este cineva temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă. De când este lumea, nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. Dacă Omul acesta n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic.”

Fapte 4:19, 20: „Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.”

„În toată modestia, în spiritul harului și cu iubire de la Dumnezeu, noi trebuie să atragem atenția oamenilor la faptul că Domnul Dumnezeu este Creatorul cerurilor și al pământului și că ziua a șaptea este Sabatul Domnului.

În Numele Domnului, noi trebuie să mergem mai departe, desfășurând steagul Lui, apărând Cuvântul Lui. Când autoritățile ne poruncesc să nu facem lucrul acesta; când ne interzic să vestim poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, atunci este de datoria noastră să spunem așa cum au spus apostolii: „Judecați voi dacă este drept să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 395 (*Atitudinea noastră față de autoritățile civile*).

4. ATITUDINI ÎNTUNECATE, ACȚIUNI ÎNTUNECATE MIERCURI, 4 Iunie

a. Întrucât fariseii mâniați nu au vrut să accepte dovezile, ce au făcut ei cu tânărul care a mărturisit despre vindecarea lui? Ioan 9:34.

Ioan 9:34: „Tu ești născut cu totul în păcat”, i-au răspuns ei, „și vrei să ne înveți pe noi?” Și l-au dat afară.”

„Omul îi întâmpinase pe anchetatorii săi pe terenul lor. Raționamentul lui era de necombătut. Fariseii erau înmărmuriți și au tăcut, încurcați, de cuvintele lui bine spuse și hotărâte. Pentru câteva clipe, s-a făcut tăcere. Apoi preoții și rabinii, încruntați, și-au strâns hainele pe ei, ca și cum s-ar fi temut să nu se molipsească prin atingerea de el; ei au scuturat praful de pe picioare și l-au acuzat cu patimă: „Tu ești născut cu totul în păcat și vrei să ne înveți pe noi?” Și l-au excomunicat.” — *Hristos Lumina Lumii*, p. 474 (cap. 51: „Lumina lumii”).

b. În contrast, cum l-a tratat Isus pe tânăr? Ioan 9:35–38.

Ioan 9:35-38: „Isus a auzit că l-au dat afară; și, când l-a găsit, i-a zis: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” El a răspuns: „Și cine este, Doamne, ca să cred în El?” „L-ai și văzut”, i-a zis Isus, „și Cel care vorbește cu tine Acela este.” „Cred, Doamne”, l-a zis el; și l-a închinat.”

„Omul s-a aruncat la picioarele Mântuitorului, închinându-l-se. Nu numai vederea fizică i-a fost restabilită, ci și ochii priceperii sale fuseseră deschiși. Hristos Se descoperise sufletului său, și el L-a primit ca pe Cel trimis de Dumnezeu.” — *Hristos Lumina Lumii*, p. 475 (cap. 51: „Lumina lumii”).

c. Explicați marea diferență dintre alungarea rebelilor sfidători și a celor care resping cu încăpățănare pe Hristos, excomunicând suflete care ascultă cu dragoste de Dumnezeu. 1 Regi 9:6–9; Matei 12:31, 32; Psalmi 11:3.

1 Regi 9:6-9: „Dar dacă vă veți abate de la Mine, voi și fiii voștri, dacă nu veți păzi poruncile Mele și legile Mele pe care vi le-am dat și dacă vă veți duce să sluiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor, voi nimici pe Israel din țara pe care i-am dat-o, voi lepăda de la Mine Casa pe care am sfințit-o Numelui Meu, și Israel va ajunge de râs și de pomină printre toate popoarele. Și oricât de înaltă este Casa aceasta, oricine va trece pe lângă ea, va rămâne încremenit și va fluiera. Și va zice: „Pentru ce a făcut Domnul așa țării acesteia și Casei acesteia?” Și i se va răspunde: „Pentru că au părăsit pe Domnul Dumnezeu lor care a scos pe părinții lor din țara Egiptului, pentru că s-au alipit de alți dumnezei, s-au închinat înaintea lor și le-au slujit; de aceea a făcut Domnul să vină peste ei toate aceste rele.”

Matei 12:31, 32: „De aceea vă spun: orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.”

Psalmi 11:3: „Și, când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?”

„[Wycliffe declara] că niciun om nu poate fi cu adevărat excomunicat până ce, mai întâi, n-a adus asupra lui condamnarea lui Dumnezeu.” — *Tragedia Veacurilor*, p. 84 (cap. 5: John Wycliffe).

„Împotrivirea este partea tuturor acelor pe care Dumnezeu îi folosește pentru a prezenta adevărurile care au o aplicație deosebită pentru vremea lor. Astfel, pentru zilele lui Luther era un adevăr prezent — un adevăr de o deosebită importanță pentru vremea aceea; există însă un adevăr prezent și pentru biserica de astăzi. ... Aceia care prezintă adevărul pentru vremea aceasta nu trebuie să se aștepte să fie primiți mai bine decât au fost primiți reformatorii. Marea luptă dintre adevăr și rătăcire, dintre Hristos și Satan, trebuie să crească în intensitate până la încheierea istoriei acestei lumi.” — *Ibid.*, pp. 143, 144 (cap. 7: *Despărțirea lui Luther de Roma*).

a. Ce a spus Isus cu privire la rezultatele lucrării Sale? Ioan 9:39.

Ioan 9:39: „Apoi Isus a zis: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi.”

„Un grup de farisei s-a apropiat și, văzându-i, Isus S-a gândit la continua lor împotrivire față de cuvintele și faptele Sale... Hristos venise pentru a deschide ochii orbilor, pentru a da lumină celor ce stăteau în întuneric. El declarase că este Lumina lumii, și minunea săvârșită cu puțin înainte dădea dovadă despre misiunea Sa. Oamenii care L-au văzut pe Mântuitorul la întâia venire erau favorizați față de cei dinaintea lor, prin faptul că fusese-ră martori la o mai mare manifestare a prezenței divine decât oricând până atunci. Cunoașterea lui Dumnezeu se descoperise mai limpede. Dar tocmai în această descoperire oamenii erau judecați. Caracterul lor era încercat și soarta lor hotărâtă.” — *Hristos Lumina Lumii*, p. 475 475 (cap. 51: „Lumina lumii”).

b. Cum au reacționat fariseii la cuvintele lui Hristos? Ioan 9:40. Când li S-a adresat, cum le-a dezvăluit Isus vinovăția pentru propria lor orbire? Ioan 9:41.

Ioan 9:40: „Unii din fariseii care erau lângă El, când au auzit aceste vorbe, I-au zis: „Doar n-om fi și noi orbi!”

Ioan 9:41: „Dacă ați fi orbi”, le-a răspuns Isus, „n-ați avea păcat; dar acum ziceți: „Vedem.” Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne.”

„Manifestarea puterii divine, care îi redase orbului și vederea fizică, și pe cea spirituală, îi lăsase pe farisei într-un întuneric și mai adânc. ... Dacă Dumnezeu nu v-ar fi dat posibilitatea să vedeți adevărul, neștiința voastră nu ar fi atras nici o condamnare. „Dar acum ziceți: ‘Vedem’.” Voi vă credeți în stare să vedeți și să lepădați singurele mijloace prin care ați putea primi vederea. Pentru toți cei care își dau seama de nevoia lor, Hristos a venit cu ajutor nemărginit. Dar fariseii nu voiau să-și mărturisească nicio nevoie; ei refuzau să vină la Hristos și de aceea erau lăsați în orbire, orbire pentru care ei singuri erau vinovați. Isus a zis: „Păcatul vostru rămâne”. (Versetul 41).” — Ibid.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ**VINERI, 6 IUNIE**

1. Cu ce au încercat fariseii să-l convingă pe omul odinioară orb?
2. Cine se folosea de fariseii necredincioși?
3. Cine l-a ajutat pe tânăr să dea răspunsuri explicite și convingătoare?
4. Ce s-a întâmplat când el a mărturisit cu curaj și deschis despre Hristos?
5. Explicați care este, de fapt, cea mai rea formă de orbire și de ce.

Isus, Păstorul cel Bun

Verset de memorat: „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.” (Ioan 10:11).

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina Lumii*, pp. pp. 476-484 (cap. 52: Păstorul Divin)

„Hristos este și Păstorul, și ușa. El intră prin Sine însuși. Prin jertfa Sa, El devine Păstorul oilor.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 478 (cap. 52: Păstorul Divin).

1. HOȚUL ȘI PĂSTORUL

DUMINICĂ, 8 Iunie

a. Cum a făcut Isus distincție între hoț și păstor, și ce lecție spirituală a ilustrat El? Ioan 10: 1, 2.

Ioan 10:1, 2: „Adevărat, adevărat vă spun că cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar. Dar cine intră pe ușă este păstorul oilor.”

„Hristos a aplicat aceste profeții [referitoare la misiunea pastorală a lui Mesia, așa cum se găsesc în Isaia 40:9–11; Psalmi 23:1, și Ezechiel 34:23, 16, 25, 28] la Sine și a arătat contrastul dintre caracterul Său și cel al conducătorilor lui Israel. Fariseii tocmai izgoniseră o oaie din turmă, deoarece îndrăzneau să dea mărturie despre puterea lui Hristos. Ei tăiaseră legătura cu un suflet, pe care adevăratul Păstor îl atrăgea la Sine. Prin aceasta, ei arătau că nu cunosc lucrarea care le fusese încredințată și că sunt nevrednici de încrederea care li se acordase ca păstori ai turmei. Isus le-a prezentat contrastul dintre ei și Păstorul cel bun și a arătat către Sine ca fiind adevăratul păzitor al turmei Domnului.” – *Hristos, lumina lumii*, p. 477 (cap. 52: Păstorul divin).

„Hristos ne iubește pentru că suntem neputincioși și dependenți.” – *Sermons and Talks*, vol. 1, p. 248.

b. Ce relație există între oi și păstorul lor? Ioan 10:3, 4. Ce vor face oile înaintea unui străin? Ioan 10:5

Ioan 10:3, 4: „Portarul îi deschide, și oile aud glasul lui; el își cheamă oile pe nume, și le scoate afară din staul. După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul.”

Ioan 10:5: „Nu merg deloc după un străin; ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor.”

2. POARTA STAULULUI

LUNI, 9 IUNIE

a. Cum Și-a dezvăluit Isus propriul contrast în raport cu fariseii?

Ioan 10:7-10

Ioan 10:7-10: „Isus le-a mai zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Eu sunt Ușa oilor. Toți cei ce au venit înainte de Mine sunt hoți și tâlhari; dar oile n-au ascultat de ei. Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.”

„Hristos este ușa de la staulul lui Dumnezeu. Prin ușa aceasta au intrat toți copiii Săi, din cele mai vechi timpuri. În Isus, așa cum este arătat în ceremonii, cum este prefigurat în simboluri, cum este prezentat în descoperirea profeților, cum este dezvăluit în învățăturile date ucenicilor și în minunile săvârșite în favoarea fiilor oamenilor, ei L-au văzut pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29) și prin El au fost aduși în staulul harului Său. Mulți au venit prezentând alte ținte în care să creadă lumea: s-au inventat ceremonii și sisteme prin care oamenii speră să primească îndreptățire și pace de la Dumnezeu și, în felul acesta, să intre în staulul Său. Dar unica poartă este Hristos; toți cei care au introdus ceva care să-l ia locul lui Isus, care au căutat să pătrundă în staul pe vreo altă cale, sunt hoți și tâlhari.

Fariseii nu intraseră pe ușă. Ei săriseră în staul pe altă parte decât prin Hristos și nu îndeplineau lucrarea adevăratului păstor. Preoții și conducătorii, cărturarii și fariseii prăpădeau pășunile și murdăreau izvoarele apelor vieții. Cu credincioșie, Cuvântul inspirației îi descrie pe acești păstori mincinoși astfel: „Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită; n-aduceți înapoi pe cea rătăcită ... ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprimă.” (Ezechiel 34:4) ” – Hristos, Lumina Lumii, pp. 477, 478 (cap. 52: Păstorul divin).

b. Cum este Păstorul cel Adevărat diferit de cel plătit? Ioan 10:11-13

Ioan 10:11-13: „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le împrășteie. Cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu-i pasă de oi.”

„Este nevoie nu doar de lucrători care știu să predice, ci și de lucrători care cunosc din experiență taina evlaviei și care pot împlini nevoile urgente ale oamenilor — lucrători care își dau seama de importanța poziției lor de slujitori ai lui Isus și care vor lua cu bucurie asupra lor crucea pe care El i-a învățat cum să o poarte.

Este foarte important ca un pastor să se apropie de oameni și, în felul acesta, să se familiarizeze cu diferitele trăsături ale firii omenești. El trebuie să studieze modul în care lucrează mintea, ca să-și poată adapta învățăturile la nivelul intelectual al ascultătorilor lui. Astfel, va dobândi acea generozitate nobilă, pe care o au numai aceia care studiază îndeaproape natura și nevoile oamenilor.” – *Slujitorii Evangheliei*, p. 191 (Secțiunea 6, *Lucrarea pastorului*)

3. MODELUL PĂSTORULUI CEL BUN

MARȚI, 10 IUNIE

a. Ce altă caracteristică a păstorului cel bun a manifestat Isus?

Ioan 10: 14, 15

Ioan 10:14, 15: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele.”

„După cum un păstor pământesc își cunoaște oile, tot astfel Păstorul divin Își cunoaște turma răspândită în toată lumea. „Voi sunteți oile Mele, oile pășunii Mele, și Eu sunt Dumnezeuul vostru, zice Domnul Dumnezeu.” Isus zice: „Te chem pe nume; ești al Meu”. „Te-am săpat pe palmele Mele.” (Ezechiel 34:31; Isaia 43:1; 49, 16).

Isus ne cunoaște pe fiecare în parte și are milă de slăbiciunile noastre. Ne cunoaște pe toți pe nume. Cunoaște chiar casa în care locuim și pe fiecare dintre cei ce o ocupă. Adeseori, El a dat îndrumări servilor Săi să meargă pe o anumită stradă, într-o anumită cetate, la o anumită casă, pentru a găsi acolo pe una din oile Sale.

Fiecare suflet este atât de bine cunoscut de Isus, ca și când ar fi singurul pentru care a murit Mântuitorul. Durerea fiecăruia Îi mișcă inima. Strigătul de ajutor ajunge la urechile Lui. El a venit pentru a-i atrage pe toți oamenii la Sine. El le zice: „Urmați-Mă”, iar Duhul Său lucrează asupra inimii lor, pentru a-i atrage să vină la El. Mulți nu se lasă atrași. Isus știe cine sunt aceștia. El știe de asemenea și cine primește cu voie bună chemarea Sa și este gata să vină sub supravegherea Sa de păstor. El zice: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine”. El are grijă de fiecare în parte, ca și cum n-ar mai fi alta pe fața pământului.” – *Hristos, Lumina Lumii*, pp. 479, 480 (cap. 52: *Păstorul divin*).

b. Pentru care alte oi s-a arătat Isus preocupat? Ioan 10:16

Ioan 10:16: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor.”

„Isus S-a gândit la toți aceia de pe întreg pământul care au fost duși în rătăcire de păstorii mincinoși. Aceia pe care El dorea să-i adune „ca pe oi ale pășunii Sale” erau împrăștiați printre lupi, și El a zis: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un păstor.” (Ioan 10:16).” – *Idem*, p. 483.

„Dumnezeu are suflete prețioase în toate bisericile și nu este misiunea noastră să facem o denunțare amplă a lumii pretinse religioase, ci în smerenie și iubire, să prezentăm tuturor adevărul așa cum este în Isus. Oamenii să vadă evlavia și devotamentul, să vadă caracterul asemănător cu Hristos și vor fi atrași de adevăr.” —*The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 4, p. 1184.

4. PUTERE DIVINĂ

MIERCURI, 11 IUNIE

a. Ce putere divină a declarat Isus că posedă? Ioan 10:17, 18

Ioan 10:17, 18: „*Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși: aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.*”

„Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața ca iarăși să o iau.” Adică: Tatăl Meu v-a iubit așa de mult, încât și pe Mine Mă iubește mai mult pentru că-Mi dau viața pentru răscumpărarea voastră. Pentru că am devenit înlocuitorul și garantul vostru, prin jertfa vieții Mele, pentru că am plătit datoriile voastre și am purtat vina voastră, Eu devin mai scump pentru Tatăl.

„Îmi dau viața, ca iarăși să o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși.” În timp ce, ca membru al familiei omenești, era muritor, ca Dumnezeu, El era izvorul vieții pentru oameni. El S-ar fi putut împotrivi atacurilor morții și ar fi putut să refuze să intre sub stăpânirea ei, dar El Și-a dat viața de bunăvoie, pentru ca să poată aduce viața și nemurirea la lumină. El a purtat păcatul lumii, a suferit blestemul lui, Și-a dat viața ca jertfă pentru ca oamenii să nu moară veșnic. „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53:4-6). — *Hristos, Lumina Lumii*, pp. 483, 484 (cap. 52: Păstorul divin).

b. Ce anume îi determină pe oameni să-L urmeze pe Hristos?

Ioan 10: 27; 1 Ioan 4:10, 19

Ioan 10:27: „*Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine.*”

1 Ioan 4:10, 19: „*Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre... ¹⁹Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi.*”

„Nu teama de pedeapsă sau nădejdea răsplătirii veșnice îi face pe ucenicii lui Hristos să-L urmeze. Ei privesc iubirea neîntrecută a lui Hristos, des-

coperită în timpul vieții Sale pe pământ, de la staulul din Betleem până la crucea de pe Golgota, și privirea Lui atrage, liniștește și supune sufletul. În inima celor ce privesc se aprinde iubirea. Ei aud glasul Lui și-L urmează.” – Idem, p. 480.

„Cugetăm asupra vieții Sale pe pământ, asupra sacrificiului Său pentru noi, asupra lucrării Sale în ceruri ca Mijlocitorul nostru, cum și asupra locașurilor pe care El le pregătește pentru cei care Îl iubesc; și nu putem decât să exclamăm: O, înălțimea și adâncul iubirii lui Hristos!” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 333 (cap. 31: *Ascultarea soliei*).

5. ASIGURAREA MÂNTUIRII

JOI, 12 Iunie

a. Ce asigurare dă Isus oilor Sale? Ioan 10: 28, 29

Ioan 10: 28, 29: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.”

„Cu toate că acum S-a înălțat în prezența lui Dumnezeu și împărățește tronul Universului, Isus n-a pierdut nimic din natura Sa miloasă. Astăzi, aceeași inimă duioasă și iubitoare este deschisă pentru toate durerile lumii. Mâna care a fost străpunsă este astăzi întinsă pentru a binecuvânta și mai îmbelșugat pe poporul Său din lume. „În veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.” Sufletul care s-a predat lui Hristos este mai de preț în ochii Lui decât lumea întreagă. Mântuitorul ar fi trecut prin agonia Calvarului, chiar dacă prin aceasta n-ar fi fost mântuit decât un singur om. El nu va părăsi niciodată pe niciunul dintre cei pentru care a murit. El îi va păstra prin puterea Sa pe toți, afară de cazul că urmașii Săi aleg să-L părăsească.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 480 (cap. 52)

b. Pe ce se bazează siguranța noastră spirituală și odihna mântuirii? Romani 8:31-39.

Romani 8:31-39: „Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica păcăl împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi! Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.” Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine

încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă faptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”

„În curțile de sus, Hristos mijlocește pentru biserica Sa, pentru aceia pentru care El a plătit cu sângele Său prețul răscumpărării. Secolele, veacurile nu pot niciodată scădea nimic din puterea jertfei Lui de ispășire. Nici viața și nici moartea, nici înălțimea și nici adâncimea nu pot să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus; nu fiindcă noi Îl ținem pe El așa de tare, ci fiindcă El ne ține pe noi așa de strâns. Dacă mântuirea noastră ar depinde de strădaniile noastre, atunci nu am putea fi mântuiți; dar ea depinde de Acela care Se află înapoia tuturor făgăduințelor. Prinderea noastră de El se poate să fie slabă, dar iubirea Lui este aceea a unui frate mai mare; atâta timp cât menținem legătura cu El, nimeni nu ne poate smulge din mâna Sa.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 552 (cap. 54: *Un martor credincios*).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 13 IUNIE

1. Explicați diferența de conduită dintre un păstor și un hoț.
2. Prin ce alt simbol S-a identificat Hristos?
3. Cum se comportă adevărații păstori cu oile lor?
4. De ce urmează oile pe păstor și nu pe un străin?
5. Explicați cum putem fi asigurați cu privire la mântuire.

Isus și Lazăr

Verset de memorat: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El.” (Psalmii 116:15).

Recomandare de studiu: *Divina Vindecare*, pp. 219-224 (În camera celui bolnav până la îngrijirea în sanatorii – inclusiv)

„În Hristos e viața, originală, neîmprumutată, nedobândită... Dumnezeuirea lui Hristos este o asigurare pentru cel credincios că va avea viața veșnică.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 530 (cap. 58: „Lazăre, vino afară!”).

1. FAMILIA DIN BETANIA

DUMINICĂ, 15 Iunie

a. Ce ucenici a avut Isus în cetatea Betania? Ioan 11:5

Ioan 11:5: „Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr.”

„Inima lui [Hristos] era prinsă într-o puternică legătură de iubire față de familia din Betania și pentru unul dintre ei a fost făcută cea mai minunată lucrare.

În casa lui Lazăr, Isus găsisese de multe ori odihnă. Mântuitorul nu avea o casă proprie; El depindea de ospitalitatea prietenilor și ucenicilor Săi și adesea, când era obosit, însetat după o părtășie omenească sinceră, El găsea adăpost în familia aceasta pașnică, departe de bănuielele și invidia fariseilor mânioși. Aici găsea o primire sinceră și o prietenie curată și sfântă. Aici putea să vorbească simplu și liber, știind că vorbele Lui erau înțelese și păstrate ca o comoară.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 524 (Cap. 58: „Lazăre, vino afară!”)

b. În ce tip de cămin este prezent Dumnezeu cu cele mai alese binecuvântări ale Sale? Proverbe 3:33 u.p.

Proverbe 3:33 u.p.: „...dar locuința celor neprihăniți o binecuvântă.”

„Mântuitorul prețuia o casă liniștită și niște ascultători interesați. El avea nevoie de tandrețea, curtoazia și afecțiunea umană. Cei care primeau învățătura cerească, pe care El era gata să o dea, erau mult binecuvântați.” – *Idem*.

a. Ce au făcut surorile lui Lazăr când fratele lor s-a îmbolnăvit grav – și care a fost răspunsul pe care l-au primit? Ioan 11:1-4

Ioan 11:1-4: „Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav. – Maria era aceea care a uns pe Domnul cu mir și l-a șters picioarele cu părul ei, și Lazăr cel bolnav era fratele ei. – Surorile au trimis la Isus să-l spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.” Dar Isus, când a auzit vestea aceasta, a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.”

„Lazăr s-a îmbolnăvit dintr-odată și surorile lui au trimis la Mântuitorul să-l spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav”. Ele au văzut gravitatea bolii fratelui lor, dar știau că Hristos se dovedise în stare să vindece tot felul de boli. Credeau că El va simți împreună cu ele în durere, de aceea n-au stăruit ca El să vină numaidecât, ci au trimis numai vestea care arăta cât de mult se încredeau în El: „acela pe care-l iubești este bolnav”. Ele credeau că Domnul va răspunde îndată la înștiințarea lor și că va veni în cel mai scurt timp la Betania.

Pline de nerăbdare, așteptau vești de la Isus. Câtă vreme scânteia de viață mai era încă vie în fratele lor, ele s-au rugat și au tot așteptat venirea lui Isus. Dar trimisul s-a întors fără El. Totuși, a adus solia: „boala aceasta nu este spre moarte”, și ele s-au agățat de nădejdea că Lazăr va trăi. Cu duioșie, au încercat să-i spună cuvinte de mângâiere și încurajare suferindului aproape inconștient. – Hristos, *Lumina Lumii*, pp. 526, 527 (Cap. 58: „Lazăre, vino afară!”)

b. Descrieți cuvintele și acțiunile lui Isus în următoarele câteva zile. Ioan 11:5-8.

Ioan 11:5-8: „Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr. Deci când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai zăbovit două zile în locul în care era; și în urmă a zis ucenicilor: „Haidem să ne întoarcem în Iudeea.” „Învățătorule”, l-au zis ucenicii, „acum de curând căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, și Te întorci în Iudeea?”

„În timpul celor două zile, părea că Hristos nici nu Se mai gândea la vestea adusă, deoarece nu vorbea despre Lazăr. Ucenicii s-au gândit la Ioan Botezătorul, înainte-mergătorul lui Isus. Ei se miraseră că Isus, care avea atât de mare putere de a săvârși minuni, îngăduise ca Ioan să zacă în închisoare și să moară de o moarte năprasnică. Dacă avea o astfel de putere, pentru ce nu salvase Hristos viața lui Ioan? Deseori fariseii pusese în întrebare aceasta, ca să aducă un argument de necombătut împotriva susținerii lui Hristos că El este Fiul lui Dumnezeu. Mântuitorul îi avertizase pe ucenici că vor avea de suferit încercări, pierderi și persecuții. Îi va uita El oare și pe ei în vreme de încercare? Unii se întrebau dacă nu cumva s-au înșelat în ce privește misiunea Lui. Toți erau profund tulburați...”

Ucenicii se întrebau de ce așteptase două zile, dacă și așa urma să meargă în Iudeea. Dar îngrijorarea pentru Isus și chiar pentru ei îi frământa mai mult. În hotărârea luată de El acum, ei nu vedeau decât primejdia care îi pândea...” — Idem, pp. 526, 527 (Cap. 58: „Lazăre, vino afară!”)

3. DEZAMĂGIREA SE TRANSFORMĂ ÎN SPERANȚĂ MARȚI, 17 IUNIE

a. Ce mesaj încă de actualitate putem extrage din modul în care Hristos a gestionat succesiunea complexă de evenimente din jurul bolii lui Lazăr? Ioan 11:9, 10

Ioan 11:9, 10: „Isus a răspuns: nu sunt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua nu se poticnește, pentru că vede lumina lumii acesteia; dar dacă umblă noaptea, se poticnește, pentru că n-are lumina în el.”

„Cei care ar fi putut fi colaboratori cu Hristos, dar care au respins mesagerii și mesajul lor, își vor pierde direcția. Vor merge în întuneric, neștiind în ce se împiedică. Astfel, aceștia sunt pregătiți să fie înșelați de înșelăciunile zilei de apoi. Mințile lor sunt preocupate de interese minore, iar ei pierd binecuvântata oportunitate de a se alătura lui Hristos și de a fi lucrători împreună cu Dumnezeu.” — *Principii fundamentale ale educației creștine*, p. 471 (*Biblia în școlile noastre*).

b. Ce revelație uimitoare le oferea Isus ucenicilor Săi — dar cum au interpretat ei cuvintele Lui? Ioan 11:11, 12.

Ioan 11:11, 12: „După aceste vorbe, le-a zis: „Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc să-l trezesc din somn.” Ucenicii l-au zis: „Doamne, dacă doarme, are să se facă bine.””

„Acestea le-a spus El; și după aceea le-a spus: „Prietenul nostru Lazăr doarme, dar mă duc să-l trezesc din somn.” „Prietenul nostru Lazăr doarme.” Cât de emoționante sunt cuvintele! Cât de pline de simpatie! În gândul pericolului pe care Învățătorul lor urma să-l înfrunte mergând la Ierusalim, ucenicii aproape că uitaseră familia îndurerată din Betania. Dar nu și Hristos. Ucenicii s-au simțit muștrați. Fuseseră dezamăgiți pentru că Hristos nu a răspuns mai repede mesajului. Fuseseră tentați să creadă că El nu avea aceeași iubire plină de tandrețe pentru Lazăr și surorile lui, așa cum credeau ei, altfel ar fi mers mai repede cu mesagerul. Dar cuvintele „Prietenul nostru Lazăr doarme” au trezit sentimente corecte în mințile lor. Au fost convingși că Hristos nu-și uitase prietenii suferinzi.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 527 (Cap. 58: „Lazăre, vino afară!”)

c. Explicați ce însemnau de fapt cuvintele lui Hristos. Ioan 11:13, 14.

Ioan 11:13-14: „Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn. Atunci, Isus le-a spus pe față: „Lazăr a murit.”

„Hristos reprezintă moartea ca un somn pentru copiii Lui credincioși. Viața lor este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, și până când va suna ultima trâmbiță, cei care mor vor dormi în El.” – Ibid.

4. AȘTEPTARE, AȘTEPTARE, AȘTEPTARE MIERCURI, 18 IUNIE

a. De ce a stat Isus departe de Betania, chiar și după ce a aflat că Lazăr murise? Ioan 11:15.

Ioan 11:15: „Și mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți. Dar acum, haidem să mergem la el.”

„Ucenicii s-au minunat de cuvintele lui Hristos când a spus: „Lazăr a murit. Și mă bucur că nu am fost acolo...” Oare Mântuitorul, din propria Sa alegere, a evitat casa prietenilor Săi care sufereau? Se pare că Maria și Marta și Lazăr, care murea, au fost lăsați singuri. Dar nu erau singuri. Hristos vedea întreaga scenă, iar după moartea lui Lazăr, surorile îndurerate au fost susținute de harul Său. Isus a fost martor la durerea inimilor lor sfâșiate, pe măsură ce fratele lor lupta cu dușmanul său puternic, moartea. El simțea fiecare lovitură de suferință, pe când le spunea ucenicilor: „Lazăr a murit.” Dar Hristos nu avea doar pe cei dragi din Betania la care să Se gândească; avea și pregătirea ucenicilor Săi de luat în considerare. Ei trebuiau să fie reprezentanții Săi în lume, pentru ca binecuvântarea Tatălui să îmbrățișeze pe toți. Din acest motiv, El a permis ca Lazăr să moară. Dacă l-ar fi vindecat din boală la sănătate, minunea care este cel mai clar exemplu al caracterului Său divin, nu ar fi avut loc.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 528 527 (Cap. 58: „Lazăre, vino afară!”)

b. Ce ar trebui să realizăm din modul în care Marele Vindecător a permis ca Lazăr, prietenul Său, să fie atât de bolnav și chiar să moară? 1 Corinteni 15:17–19; Psalmul 18:28.

1 Corinteni 15:17-19: „Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre și, prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!”

Psalmul 18:28: „Da, Tu îmi aprinzi lumina mea. Domnul Dumnezeul meu îmi luminează întunericul meu.”

„[Lucrarea lui Hristos] nu s-a oprit la o manifestare a puterii Sale asupra bolii. El a făcut din fiecare lucrare de vindecare o ocazie pentru a sădi în inimă principiile divine ale iubirii și bunăvoinței Sale.” – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 249 (Centre de influență și instruire).

„Dacă Hristos ar fi fost în camera bolnavului, Lazăr nu ar fi murit; căci Satan nu ar fi avut putere asupra lui. Moartea nu ar fi putut să-și trimită săgeata asupra lui Lazăr în prezența Dăătorului Vieții. De aceea Hristos a rămas departe. A lăsat vrăjmașul să-și exercite puterea, pentru ca apoi să-l alunge, ca pe un dușman învins. A permis ca Lazăr să treacă sub stăpânirea morții; iar surorile suferinde l-au văzut pe fratele lor pus în mormânt. Hristos știa că, pe măsură ce priveau fața moartă a fratelui lor, credința lor în Răscumpărătorul lor va fi sever pusă la încercare. Dar El știa că, datorită luptei prin care treceau acum, credința lor va străluci cu mult mai multă putere. A suferit fiecare lovitură de durere pe care o îndurau ele. Nu le-a iubit mai puțin pentru că a întârziat; dar știa că pentru ele, pentru Lazăr, pentru Sine și pentru ucenicii Săi, urma să fie câștigată o victorie.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 528 (Cap. 58: „Lazăre, vino afară!”).

5. NU ÎNTOTDEAUNA AȘA CUM NE AȘTEPTĂM... JOI, 19 IUNIE

- a. **Ce trebuie să luăm întotdeauna în considerare cu privire la moartea slujitorilor credincioși ai lui Dumnezeu, indiferent de cum se întâmplă? Psalmul 116:15. Dă un exemplu.**

Psalmul 116:15: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El.”

„Nu i s-a dat lui Elisei să-și urmeze stăpânul într-un car de foc. Peste el Domnul a îngăduit să vină o boală îndelungată. În timpul orelor lungi de slăbiciune umană și suferință, credința lui s-a ținut ferm de promisiunile lui Dumnezeu și a văzut mereu în jurul său mesageri cerești ai mângâierii și păcii... Credința s-a transformat într-o încredere statornică în Dumnezeu și, când moartea l-a chemat, era pregătit să se odihnească de lucrările sale.” — *Profeți și regi*, pp. 263, 264 (cap. 21: *Încheierea lucrării de slujire a lui Elisei*).

- b. **Ce evenimente s-au petrecut la Betania înainte de venirea lui Isus și cine altcineva era acolo când a sosit El? Ioan 11:17–19.**

Ioan 11:17-19: „Când a venit, Isus a aflat că Lazăr era de patru zile în mormânt. Și, fiindcă Betania era aproape de Ierusalim, cam la cincisprezece stadii, mulți din iudei veniseră la Marta și Maria ca să le mângâie pentru moartea fratelui lor.”

„Amânând să vină la Lazăr, Hristos avea un scop de milă față de cei care nu Îl primiseră. A întârziat, ca înviind pe Lazăr din morți să dea poporului Său încăpățânat și necredincios încă o dovadă că El era cu adevărat „Învierea și Viața”. Nu voia să renunțe la orice speranță a poporului, a oilor sărace și rătăcite ale casei lui Israel. Inima Lui se frângea din cauza încăpățânării lor. În mila Lui, a hotărât să le dea încă o dovadă că El era Restauratorul, Acela care singur putea aduce viața și nemurirea la lumină. Aceasta trebuia să fie

o dovadă pe care preoții nu o puteau interpreta greșit. Aceasta a fost cauza întârzierii Sale în a merge la Betania. Această minune culminantă, învierea lui Lazăr, urma să pună pecetea lui Dumnezeu asupra lucrării Sale și asupra revendicării Sale de divinitate.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 529 528 (Cap. 58: „Lazăr, vino afară!”).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 20 Iunie

1. Cine erau membrii familiei lui Lazăr?
2. De ce nu a răspuns Isus imediat cererii prietenilor Săi?
3. Care a fost reacția ucenicilor la atitudinea lui Hristos?
4. Cum ar trebui să fie privită moartea de către credincioșii în Hristos?
5. Cu ce scop a permis Hristos ca Lazăr să moară?

Învierea și Viața

Verset de memorat: „Isus i-a zis: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.” (Ioan 11:25)

Recomandare pentru studiu: *Solii Alese*, vol. 1, pp. 296-300 (cap. 43: *Hristos, dătătorul vieții*).

„Pentru credincios, moartea este doar o chestiune mică. Hristos vorbește despre ea ca și cum ar fi un lucru de mică importanță... Pentru creștin, moartea este doar un somn, un moment de tăcere și întuneric. Viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 787 (cap. 81: „A înviat Domnul”).

1. ISUS ÎN BETANIA

DUMINICĂ, 22 Iunie

a. La auzul veștii că Isus vine la Betania, ce a făcut Marta și ce convingere a exprimat ea? Ioan 11:20-22.

Ioan 11:20-22: „Când a auzit Marta că vine Isus, l-a ieșit înainte, iar Maria ședea în casă. Marta a zis lui Isus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu! Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, îți va da Dumnezeu.”

„Printre prietenii care plângeau erau rude ale familiei, unii dintre ei având funcții înalte de responsabilitate în Ierusalim. Printre aceștia se aflau și unii dintre cei mai înverșunați dușmani ai lui Hristos. Hristos știa scopurile lor și de aceea nu s-a făcut cunoscut imediat. Mesajul i-a fost dat Martei atât de liniștit încât ceilalți din cameră nu au auzit...”

Marta s-a grăbit să meargă la Isus, inima ei fiind agitată de emoții contradictorii. Pe fața Lui expresivă citea aceeași tandrețe și dragoste care fusese întotdeauna acolo. Încrederea ei în El era neschimbată, dar se gândea la fraatele ei iubit, pe care și Isus îl iubise. Cu durere în suflet din cauza faptului că Hristos nu venise mai devreme, dar cu speranța că chiar și acum El va face ceva pentru a-i mângâia, a spus: ‘Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.’ De nenumărate ori, în mijlocul tumultului făcut de cei care plângeau, surorile repetaseră aceste cuvinte.

Cu milă umană și divină, Isus a privit fața ei tristă și obosită. Marta nu avea niciun fel de dorință de a povesti trecutul; totul era exprimat prin cuvintele patetice: ‘Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.’ Dar, privindu-i fața plină de iubire, ea a adăugat: ‘Știu că, chiar și acum, orice vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îți va da.’” — *Hristos, Lumina Lumii*, pp. 529, 530. (Cap. 58, „Lazăre, vino afară”).

a. Cu ce a asigurat-o Isus pe Marta? Ioan 11:23. Ce a înțeles ea prin aceasta? Ioan 11:24.

Ioan 11:23-24: „Isus i-a zis: ‚Fratele tău va învia.‘ ‚Știu‘, l-a răspuns Marta, ‚că va învia la înviere, în ziua de apoi.‘”

„Isus i-a încurajat credința, spunând: ‘Fratele tău va învia.’ Răspunsul Său nu era menit să inspire speranța unei schimbări imediate. El i-a dus gândurile Martei dincolo de restaurarea imediată a fratelui ei și le-a fixat asupra învierii celor drepti. A făcut aceasta pentru ca ea să vadă în învierea lui Lazăr o garanție a învierii tuturor morților drepti și o asigurare că aceasta va fi realizată prin puterea Mântuitorului.

Marta a răspuns: ‘Știu că va învia la învierea de apoi.’ ” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 530 (Cap. 58, „Lazăre, vino afară”).

b. Cu ce cuvinte a recunoscut Isus convingerea Martei? Ioan 11:25; 1 Ioan 5:12.

Ioan 11:25: „Isus i-a zis: ‚Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.‘”

1 Ioan 5:12: „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.”

„Căutând să-i dea o direcție corectă credinței sale, Isus a declarat: ‘Eu sunt învierea și viața.’ În Hristos este viața, originală, neîmprumutată, nedobândită. ‘Cine are pe Fiul, are viața.’ (1 Ioan 5:12). Dumnezeirea lui Hristos este o asigurare pentru cel credincios că va avea viața veșnică.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 530 (cap. 58: „Lazăre, vino afară!”).

c. Pe ce promisiune se bazează speranța noastră dincolo de mormânt și cum se raporta convingerea Martei la miracolul lui Hristos? Ioan 5:26; 11:26, 27.

Ioan 5:26: „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.”

Ioan 11:26-27: „Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” „Da, Doamne”, l-a zis ea, „cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.”

„Hristos privea acum la a doua Sa venire. Atunci, dreptii cei morți vor învia în corp nesupus putrezirii, iar dreptii cei vii vor fi duși în cer fără să vadă moartea. Minunea pe care Hristos era gata să o săvârșească, prin învierea lui

Lazăr din morți, urma să reprezinte învierea tuturor celor neprihăniți. Prin cuvântul și lucrările Sale, El S-a declarat ca Autor al învierii. Acela care în curând trebuia să moară pe cruce avea cheile morții, ca biruitor asupra mormântului, și a afirmat dreptul și puterea Sa de a da viață veșnică.” – *Hristos, Lumina Lumii*, 530 (Cap. 58, „Lazăre, vino afară”).

3. ISUS PLÂNGE

MARȚI, 24 Iunie

a. Descrieți acțiunile și cuvintele Mariei, copleșită de durere. Ioan 11:28–32.

Ioan 11:28-32: „După ce a spus aceste vorbe, s-a dus și a chemat în taină pe soră-sa, Maria, și i-a zis: „A venit Învățătorul și te cheamă.” Maria, cum a auzit, s-a sculat iute și s-a dus la El. Căci Isus nu intrase încă în sat, ci era tot în locul unde Îl întâmpinase Marta. Iudeii care erau cu Maria în casă și o mângâiau, când au văzut-o sculându-se iute și ieșind afară, au mers după ea, căci ziceau: „Se duce la mormânt, ca să plângă acolo.” Maria, când a ajuns unde era Isus și L-a văzut, s-a aruncat la picioarele Lui și i-a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu.”

b. Când Isus a văzut-o pe Maria și pe unii dintre iudeii care plâneau, ce a făcut și de ce? Ioan 11:33–35.

Ioan 11:33-35: „Isus, când a văzut-o plângând, pe ea și pe iudeii care veniseră cu ea, S-a înfiorat în duhul Lui și S-a tulburat. Și a zis: „Unde l-ați pus?” „Doamne”, l-au răspuns ei, „vino și vezi.” Isus plângea.”

„Isus, când a văzut-o plângând, pe ea și pe iudeii care veniseră cu ea, S-a înfiorat în duhul Lui și S-a tulburat.” El citea inimile celor adunați. Vedea la mulți că ceea ce trece drept durere era numai fățarnicie. Știa că unii dintre cei de față, care acum dovedeau o fățarnică întristare, vor plănuși în curând să omoare nu numai pe puternicul Făcător de minuni, dar și pe cel care trebuia să fie înviat din morți. Hristos ar fi putut să le smulgă haina de pretinsă întristare. Dar și-a înfrânat indignarea îndreptățită. Cuvintele pe care le-ar fi putut spune, pe bună dreptate, nu le-a rostit din cauza celor iubiți, îngenunchați la picioarele Lui cu întristare, care credeau cu adevărat în El.

„Unde l-ați pus?” a întrebat El. „Doamne”, l-au răspuns ei, „vino și vezi.” Au pornit împreună spre mormânt. Era o scenă plină de jale. Lazăr fusese foarte iubit și surorile lui plâneau pentru el cu inima zdrobită, pe când cei care îi fuseseră prieteni își amestecau lacrimile cu ale surorilor îndurerate. Din cauza suferinței omenești și văzând că prietenii îl plâneau pe mort în timp ce Mântuitorul lumii era lângă ei, „Isus plângea”. Deși era Fiul lui Dumnezeu, El luase totuși natura omenească și era mișcat de durerea oamenilor. Inima Lui duioasă și miloasă e totdeauna mișcată de iubire față de cel aflat

în suferință. El plânge cu cei ce plâng și Se bucură cu cei care se bucură”.
— *Hristos, Lumina Lumii*, p. 533 (Cap. 58, „Lazăre, vino afară”).

c. Cum trebuie să fie acest moment din viața lui Isus un exemplu pentru noi? Romani 12:15.

Romani 12:15: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng.”

„Minunatul exemplu al lui Hristos, blândețea incomparabilă cu care El a pătruns în sentimentele altora, plângând cu cei ce plâng, bucurându-se cu cei ce se bucură, trebuie să aibă o influență profundă asupra caracterului tuturor celor care Îl urmează cu sinceritate. Prin cuvinte și fapte amabile, vor încerca să facă calea mai ușoară pentru picioarele oboseite.” — *Divina vindecare*, pp. 157, 158 (*Misionari care se întrețin singuri*).

4. COOPERAREA DINTRE DUMNEZEU ȘI UMANITATE 25 IUNIE

**a. Ce poruncă le-a dat Isus celor din jurul Său? Ioan 11:39 p.p.
Cum a reacționat Marta și ce i-a spus Isus? Ioan 11:39 u.p.**

Ioan 11:39: „Dați piatra la o parte”, a zis Isus. Marta, sora mortului, l-a zis: „Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile.”

„Când Domnul e gata să facă un lucru, Satan ridică pe cineva care să se opună. ‘Dați piatra la o parte’, a spus Hristos. Pe cât e cu putință, pregătiți calea pentru lucrarea Mea. Dar natura hotărâtă și ambițioasă a Martei s-a arătat și acum. Ea nu voia ca trupul în descompunere să fie scos la lumină. Inima omenească e greoaie în a înțelege cuvintele lui Hristos și credința Martei nu prinsese adevărul înțeleș al făgăduinței Lui.

Hristos a mustrat-o pe Marta, dar cuvintele Lui erau rostite cu cea mai mare duiosie: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” Pentru ce te îndoiești de puterea Mea? De ce te împotrivești cererilor Mele? Ai cuvântul Meu. Dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu. Piedicile naturale nu pot să oprească lucrarea Celui Atotputernic. Îndoiala și necredința nu sunt umilință. Credința neclintită în cuvântul lui Hristos — iată adevărata umilință, adevărata predare de sine.

„Dați voi piatra la o parte.” Hristos ar fi putut să poruncească pietrei să se dea la o parte și ea ar fi ascultat de glasul Lui. El ar fi putut să poruncească îngerilor de lângă El să facă lucrul acesta. La porunca Sa, mâini nevăzute ar fi îndepărtat piatra. Dar trebuia să fie dată la o parte de mâini omenești. În felul acesta, Hristos a vrut să arate că natura omenească trebuie să colaboreze cu divinitatea. Puterea divină nu este chemată să facă ce poate puterea omenească. Dumnezeu nu Se lipsește de ajutorul omului. El îl întărește, lucrând împreună cu acela care folosește puterile și însușirile date lui de Dumnezeu.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 535 (Cap. 58, „Lazăre, vino afară”).

b. Ce cuvinte ale lui Hristos mustră blând necredința noastră astăzi? Ioan 11:40.

Ioan 11:40: „Isus i-a zis: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” ”

„Mulți nu au o credință vie. De aceea nu văd mai mult din puterea lui Dumnezeu. Slăbiciunea lor este rezultatul necredinței lor... Ei plănuiesc și concep, dar se roagă puțin și au puțină încredere reală în Dumnezeu. Cred că au credință, dar este doar un impuls al momentului. Neînțelegându-și propria nevoie sau dorința lui Dumnezeu de a da, nu perseverează în a-și ține cererile înaintea Domnului.” — *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 145, 146 (cap. 12: *Cerând pentru a da*).

5. ISUS ÎL ÎNVIE PE LAZĂR

JOI, 26 Iunie

a. Ce rugăciune a rostit Isus lângă mormânt? Ioan 11:41, 42.

Ioan 11:41-42: „Au luat dar piatra din locul unde zăcea mortul. Și Isus a ridicat ochii în sus și a zis: „Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți, dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.”

„Porunca a fost ascultată. Piatra a fost rostogolită. Totul s-a făcut pe față și cu chibzuință. Tuturor li s-a dat ocazia să vadă că nu se practică înșelăciunea. Corpul lui Lazăr zăcea în mormântul lui din stâncă, rece și tăcut. Strigătele bocitorilor amuțiră. Surprinși și plini de nerăbdare, toți stăteau în jurul mormântului, așteptând să vadă ce va urma...

Dar acum, Hristos pretindea că Dumnezeu e Tatăl Său și, cu o încredere desăvârșită, Se declara drept Fiu al lui Dumnezeu.” — *Hristos, Lumina Lumii*, pp. 535, 536. (Cap. 58, „Lazăre, vino afară”).

b. Cu ce cuvinte l-a înviat Isus pe Lazăr? Ioan 11:43. Ce s-a întâmplat imediat? Ioan 11:44.

Ioan 11:43-44: „După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!” Și mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză și cu fața înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă.”

„Glasul Lui [Hristos] clar și pătrunzător străbătu urechea mortului. În timp ce vorbea, dumnezeirea străfulgeră prin natura omenească. Pe față Sa, luminată de slava lui Dumnezeu, oamenii l-au văzut puterea. Fiecare ochi era ațintit spre intrarea peșterii. Fiecare ureche era atentă să prindă și cel mai slab sunet. Cu interes încordat și dureros, toți așteptau dovada dumnezeirii lui Hristos, dovada care trebuia să susțină pretențiile Lui că e Fiul lui Dumnezeu sau să stingă nădejdea pentru totdeauna.

În mormântul tăcut se făcu mișcare și cel care fusese mort apăru la intrarea peșterii. ... Oamenii trebuie să lucreze pentru oameni. Fiind dezlegat, Lazăr a stat înaintea celor adunați nu ca un om ros de boală, nu cu membrele slabe și tremurânde, ci ca un om în floarea vieții și în puterea unei bărbății nobile. Ochii lui străluceau de inteligență și de iubire pentru Mântuitorul lui. În adorare, el se aruncă la picioarele lui Isus. — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 536 (Cap. 58, „Lazăre, vino afară”).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 27 IUNIE

1. Descrieți încrederea pe care surorile lui Lazăr o aveau în Isus.
2. Ce le-a promis Isus Martei, Mariei și tuturor credincioșilor?
3. De ce a plâns Isus?
4. Cum a colaborat umanitatea cu divinitatea în acest miracol?
5. Descrieți acțiunile lui Lazăr la chemarea lui Isus.

Sugestii pentru ora de studiu din Sabat, după amiază: **Istoria Faptelor Apostolilor**

Aprilie— Istoria Faptelor Apostolilor

- 5 — cap. 21: În ținuturile mai depărtate
- 12 — cap. 22: Tesalonic
- 19 — cap. 23: Berea și Atena — prima parte
- 26 — cap. 23: Berea și Atena — a doua parte

Mai — Istoria Faptelor Apostolilor

- 3 — cap. 24: Corint — prima parte
- 10 — cap. 24: Corint — a doua parte
- 17 — cap. 25: Epistolele către Tesaloniceni — prima parte
- 24 — cap. 25: Epistolele către Tesaloniceni — a doua parte
- 31 — cap. 26: Apolo la Corint — prima parte

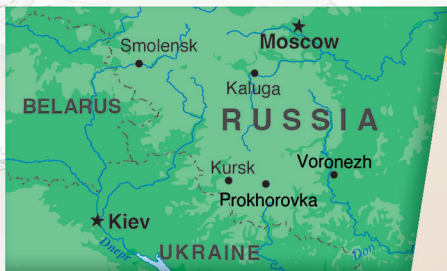
Iunie — Istoria Faptelor Apostolilor

- 7 — cap. 26: Apolo la Corint — a doua parte
- 14 — cap. 17: Efes
- 21 — cap. 28: Zile de osteneală și încercări
- 28 — cap. 29: Solie de avertizare și îndemn

Apusul soarelui pentru diferite zone ale țării:

APRILIE	B	CT	IS	SV	MS	CJ	SM	AR
4	19:47	19:36	19:43	19:49	19:54	19:59	20:03	20:08
11	19:55	19:45	19:53	19:59	20:04	20:08	20:13	20:17
18	20:04	19:53	20:03	20:09	20:13	10:18	20:23	20:26
25	20:13	20:02	20:12	20:19	20:23	20:27	20:33	20:35
MAI	B	CT	IS	SV	MS	CJ	SM	AR
2	20:21	20:12	20:22	20:29	20:32	20:37	20:43	20:45
9	20:29	20:19	20:31	20:38	20:41	20:46	20:52	20:54
16	20:37	20:27	20:04	20:47	20:50	20:55	21:01	21:02
23	20:45	20:34	20:49	20:56	20:58	21:03	21:10	21:10
30	20:51	20:40	20:59	21:03	21:05	21:10	21:17	21:17
IUNIE	B	CT	IS	SV	MS	CJ	SM	AR
6	20:57	20:46	21:02	21:09	21:11	20:46	21:24	21:23
13	21:01	20:50	21:06	21:14	21:15	20:50	21:28	21:27
20	21:04	20:52	21:09	21:16	21:18	20:52	21:31	21:30
27	21:04	20:53	21:09	21:17	21:19	20:53	21:31	21:30

Darul Sabatului Întâi

Sabat, 5 Aprilie

**Reconstruirea
unei biserici în
Prokhorovka, Rusia**

Fii parte din lucrarea în creștere în
cea mai mare țară din lume (p. 4)

Sabat, 3 Mai

Lucrarea misionară

Mai sunt atât de multe locuri noi de
parcurs, așa că haideți să sprijinim
finalizarea acestei sarcini divine!
(p. 29)

Sabat, 7 Iunie

**Două Case de Rugăciune
în Tamil Nadu, India**

Sudul Indiei are mare nevoie de
Evanghelie; acum este șansa noastră
de a contribui la realizarea unei
schimbări! (p. 61)

2025
APR. - IUN.

Vol. 101, Nr. 2
Lecții Biblice pentru Sabat

Secțiunea Adulți

PARTEA A DOUA

Evangelhia **după Ioan**

**Păstorul cel Bun conduce și protejează
cu tandrețe turma aflată în grija Lui**